

ΠΡΩΤΟ FIRST SHOT ΠΛΑΝΟ

ΕΚΔΟΣΗ ΤΟΥ 45^{ου} ΦΕΣΤΙΒΑΛ
ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

ΔΕΥΤΕΡΑ 22 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 2004 • ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 157

Ένας άλλος Ιάπωνας Κουροσάουα: Σίγουρα τον να είσαι Ιάπωνας σκηνοθέτης και να σε λένε Kurosawa είναι ένα πλεονέκτημα, τουλάχιστον στον κόσμο των διεθνών κινηματογραφικών φεστιβάλ. Αλλά αυτό βέβαια δεν αρκεί, θέλει δουλειά πολλή και κάποιο ιδιαίτερο ταλέντο για να δημιουργήσεις μια νέα αισθητική που θα ξεχωρίσει σαν στυλ και θα προκαλέσει το ενδιαφέρον για το (προηγούμενο και το επόμενο) έργο σου, αλλά και για τα δέματα που διαπραγματεύεσαι με το έργο σου. Και ο Kiyoshi Kurosawa, όπως λένε αυτοί που γνωρίζουν την πορεία του, έχει ένα αληθινό πάθος για τον κινηματογράφο (όλων των ειδών και σε όλες τις παραμέτρους του). Ξεκίνησε σαν ερασιτέχνης γυρίζονταςταινίες σε super 8, μια διερευνητική και εκπαιδευτική δραστηριότητα που συνέχισε κι όταν άρχισε να ασχολείται επαγγελματικά σαν βοηθός σκηνοθέτη, μελετώντας πάντοτε την τεχνική και τους συμβατούς τρόπους αφήγησης σε διάφορα κινηματογραφικά είδη. Δραστήριος κινηματογραφόφιλος, έχει ασχοληθεί και με την κριτική κινηματογράφου, ποτέ δεν έπαψε να βλέπει πολύ κινηματογράφο, έχει συγκροτημένη άποψη για τον παγκόσμιο κινηματογράφο από τις απαρχές του μέχρι σήμερα, ενώ ήδη διδάσκει στο Τόκιο σκηνοθεσία και συγγραφή σεναρίου. Τον ενδιαφέρει το μέλλον του κινηματογράφου κι ο κόσμος του μέλλοντος (μέσα από τις ταινίες που κάνει), πιστεύει ότι πρέπει να μπορείς να εκτιμήσεις τις μέχρι τώρα κατακτήσεις στην τέχνη του κινηματογράφου για να μπορέσεις κάποτε να τις ξεπεράσεις και, ίσως, να κάνεις κάποτε μια ταινία που δεν θα μοιάζει με καμία. Με τις τε-

του Σωτήρη Ζήκου

λευταίες («καθάρ» κινηματογραφικές) ταινίες του έχει αποκτήσει ένα διεθνές κοινό και συμμετοχές στα μεγαλύτερα φεστιβάλ. Πρόκειται για ταινίες που, ενώ τυπικά ανήκουν (οι περισσότερες) σ' ένα είδος μυθοπλασίας «υπερφυσικού τρόμου», κινούνται σε αργούς ρυθμούς, με υποτονικές ερμηνείες ηθοποιών, με διακριτική χρήση των εφέ ή καθόλου εφέ και χωρίς ακρότητες ωμής βίας, έτσι ώστε δεν προκαλούν στο θεατή φόβο και τρόμο αλλά μια βαθύτερη ανησυχία. Ταινίες με περίπλοκες (έως και λαβυρινθώδεις) διαδρομές στην αφήγηση, «πειραγμένη» αισθητική και πάντα μ' ένα κοινωνικό θέμα αιχμής που αφορά σε κάποιο πρόβλημα (δυσοίωσης «μεταλλαγής») των καιρών μας. Ακούγονται ενδιαφέρουσες, έτσι δεν είναι; Ας πάμε να δούμε.

ΣΗΜΕΡΑ ΣΤΟ ΟΛΥΜΠΙΟΝ:

Φωνή Αιγαίου (σελ. 9)

της Λυδίας Καρρά • ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ 2004

Ένα ντοκιμαντέρ-αφιέρωμα στο πολύπαδο Αιγαίο, που επιχειρεί να εξιχνιάσει τις αιτίες της σημερινής παρακμής της περιοχής.

Άνεμος της στεριάς / Vento di terra (σελ. 4)

του Vincenzo Marra (Ιταλία, 2004) • ΔΙΕΘΝΕΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΤΙΚΟ

Άνθρωποι δίχως «αλεξίπτωτο», πορτραίτα δύσκολης ζωής, αθέατες ψυχές που παλεύουν με δραματικά αδιέξοδα στην πρώτη ταινία του Ιταλού σκηνοθέτη.

Χειμωνιάτικη νοσταλγία (σελ. 10)

του Κώστα Αϊνιάν • ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ 2004

Πρώτη μεγάλου μήκους ταινία του Κώστα Αϊνιάν, η ταινία παρακολουθεί τις τελευταίες μέρες ενός αποτυχημένου ηθοποιού, ο οποίος αναλογίζεται την προηγούμενη ζωή του στο κρεβάτι του νοσοκομείου.

Να πάρεις μια γυναίκα

Ve la kachta lecha isha (σελ. 4)

των Ronit & Shlomi Elkabetz (Ισραήλ/Γαλλία, 2004) • ΔΙΕΘΝΕΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΤΙΚΟ

Το πορτραίτο μιας νέας παντρεμένης γυναίκας που διεκδικεί προσωπική ανεξαρτησία και ελευθερία έκφρασης, στη Χάιφα του 1979, αποποιούμενη τη σιωπή, το συμβιβασμό και την ανοχή ενός γάμου.

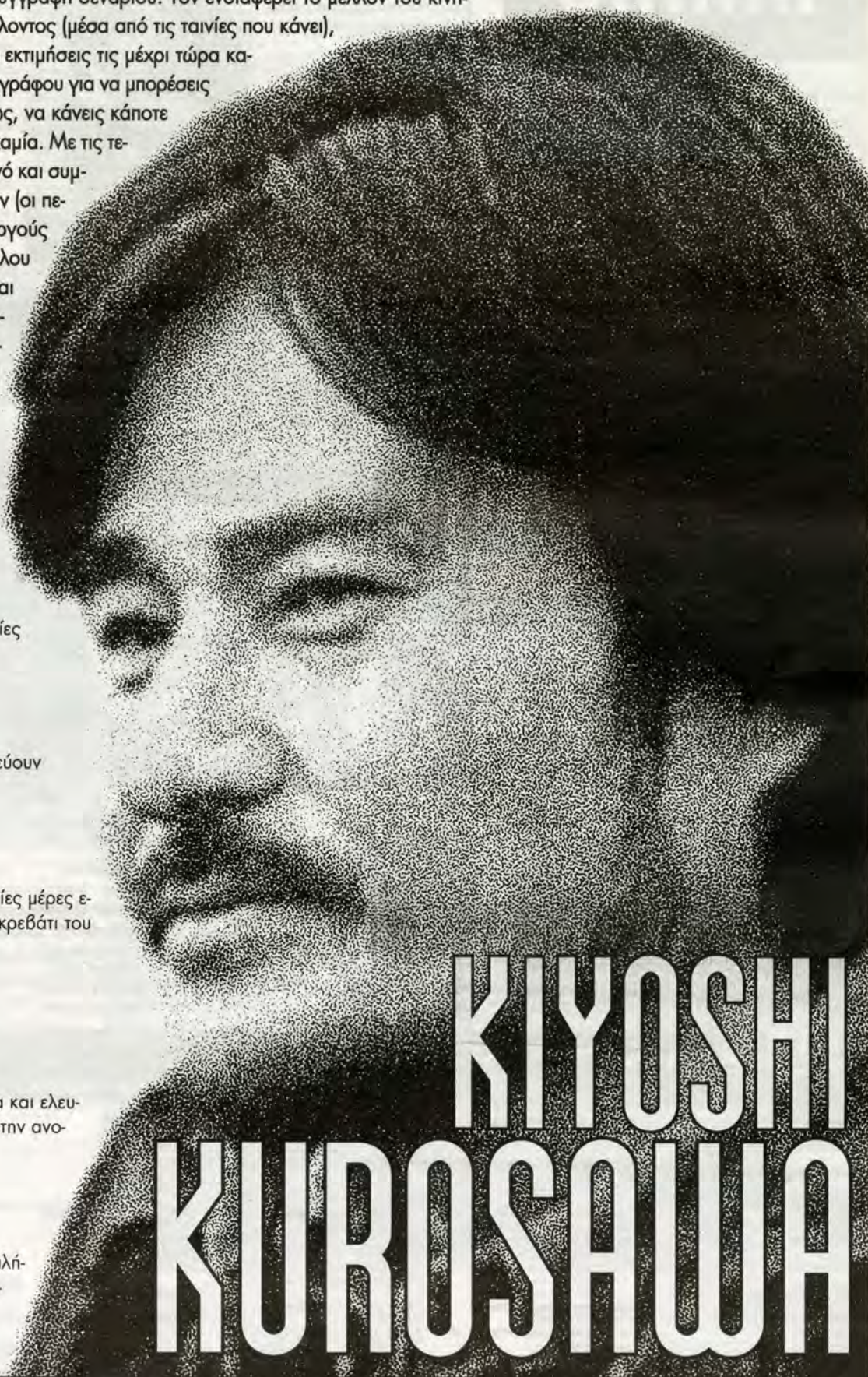
Αλεμάνια (σελ. 11)

του Ηλία Γιαννακάκη • ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ 2004

Μια ιστορία που ξεκινά σαν παραμύθι και καταλήγει να είναι μια ιστορία ενός ανεκπλήρωτου έρωτα και αναγκαστικής εξορίας είναι η ταινία του πρωτοεμφανιζόμενου σκηνοθέτη που μας ταξιδεύει στο μικρόκοσμο της ελληνικής παροικίας της Αιθιοπίας.

“Η ταινία είναι ένα μέσο, που αν και χρειάζεται τα στοιχεία μυθοπλασίας, παράλληλα σου επιτρέπει να καταγράψεις την πραγματικότητα γύρω σου... Ξεκινάς μ' ένα κινηματογραφικό είδος που είναι η μυθοπλασία και σταδιακά κινείσαι προς την πραγματικότητα. Κάπου ενδιάμεσα ανακαλύπτεις την ταινία.”

Kiyoshi Kurosawa

KIYOSHI KUROSAWA

Δ Ι Α Β Α Σ Τ Ε Σ Η Μ Ε Ρ Α

- 4 Ένα ταξίδι από τη Νάπολη στο Κόμπο και η σπουδαιότερη ηθοποιός του Ισραήλ, Ronit Elkabetz, στο Διεθνές Διαγωνιστικό
- 5 Όνειρο χειμωνιάτικης νύχτας του Goran Paskaljevic στους Μεγάλους Δημιουργούς και Underflow του David Gordon Green στα Εξτάς
- 6 Εμείς και ο κόσμος των άλλων στις ταινίες των Νέων Οριζόντων, η χρυσόφεννη Karen Yedaya και πρεμιέρα του Peter Greenaway
- 7 Ερμνευόμενη από την πρώην σύζυγό του Maggie Cheung είναι η νέα ταινία Clean του Γάλλου σκηνοθέτη Olivier Assayas
- 9 Για το οικολογικό της ντοκιμαντέρ που βρίσκει αντιπόκριση στο κοινό μας μιλάει η σκηνοθέτις Λυδία Καρρά

- 10 Ο σκηνοθέτης Κώστας Αϊνιάν μιλάει για την ταινία του και για τα προβλήματα της ελληνικής παραγωγής ο Γιώργος Μουζακίτης
- 11 Στην ελληνική παροικία της Αιθιοπίας αναφέρεται ο Ηλίας Γιαννακάκης και η ηθοποιός Υβόννη Μαλτέζου σχολιάζει
- 13 Σημεία έχει ο ρόλος και η ερμηνεία του, μας λέει η Isabelle Huppert από τη Θεσσαλονίκη
- 15 Περιληπτική οικογένεια του Pablo Trapero και οι νεκροί του Lisandro Alonso από το Νέο Αργεντινό Κινηματογράφο
- 17 Η πόρταση αναμονής του Zeki Demirkubuz και ένας Ρουμάνος Φωρρά στις Μπιτιές στα Βαλκάνια

ΠΡΩΤΟ FIRST SHOT ΠΑΝΟ

Γλυκός Νοέμβρης. Ήλιος με δόντια.

• Πρωινό Δευτέρας και ξεπερνάς το σύνδρομο του προχωρώντας προς το λιμάνι και ακούγοντας Happy Mondays. Σ' ακολουθούν διάφοροι άνθρωποι κατά κύματα, και αισθάνεσαι πολύ σημαντικός και περιζήτητος. Σε σκουντάω με νήμα: Δεν ακολουθούν εσένα, απλά πηγαίνουν προς τον ίδιο προορισμό, κι αυτό είναι και το μόνο κοινό σας. Δε συμβαίνει έτσι και με τους ανθρώπους στη ζωή μετά το Φεστιβάλ;

• Ήρθε η στιγμή που ακόμα κι εσύ περιμένεις- η καθοδος των μυριών: Κατέφθασαν κι οι επίσημοι, κι οι δημοσιογράφοι, και παρά τη φασαρία που γίνεται, εσύ κατά βάθος χαίρεσαι που είσαι απλός κοινός θνητός και δεν είναι ανάγκη να ταράζονται οι πάντες ακούγοντας το όνομά σου και μόνο και έχεις την πολυτέλεια να νιώθεις αόρατος μέσα στο πλήθος.

• Να, κοίτα την καμένη την Ιζαμπέλ. Προσπαθεί να είναι όσο το δυνατόν πιο μετριωμένη, έχει τέσσερα κουτσουβελα να θρέψει, γυρίζει πέντε ταινίες το χρόνο ως σκληρή εργάτρια του χώρου, και την καλεί ένα Φεστιβάλ για να προλογίσει την παγκόσμια πρεμιέρα της ταινίας της. Και δώστου μετά να τη σέρνουν σε νυχτερινά μαγαζιά, πάρει και κάμερες από 'κει, και σφαγές για αποκλειστικές συνεντεύξεις...Αν ήσουν στη θέση της Ιζαμπέλ Υπέρ πώς θα αισθανόσουν;

• Στη συνέντευξη τύπου που έδωσε η Ιζαμπέλ το πρωί, ο διευθυντής του Φεστιβάλ Μισέλ Δημόπουλος παραχώρησε κατ' ευθείαν το λόγο στους δημοσιογράφους και τη σπαρ στο κοινό της, σαν τη μάγισσα στην Ιερά Εξέταση: «Πείτε μας για την τελευταία ταινία σας που θα βγει τέλη Δεκέμβρη στις αίθουσες, αν και δε μου ακούγεται πολύ Χριστουγεννιάτικη», «Πως σας φάνηκε που δώσαν το Νόμπελ στη Γέλινεκ, συγγραφέα της Δασκάλας του Πιάνου;», «Τι είστε τελικά, σπαρ ή διανοούμενη;». Πώς λέμε κιθαρίστας ή ντραμμερ;

• Ενώ ο Αμός Γκιτάι; Ήρθε νύχτα, απρόσμενα, για να παρευρεθεί στην πρεμιέρα της ταινίας του *Promised Land*, θα φύγει νύχτα, και μην τον είδατε. Αλλά βέβαια, άλλο να έρχεσαι στα Βαλκάνια ως Γάλλος διανοούμενος, κι άλλο ως

Τεό: Γκρρί! Άκου θα το σκεφτεί και θα μου απαντήσει. Μισέλ: Ιζαμπέλ, θύμωσε γιατί σε πέρασε για τη Μισέλ Πφάιφερ που τη θέλει για την Τριλογία. Ιζαμπέλ: Παρντόν;

Εκτός από την Ιζαμπέλ, είμαστε κι εμείς εδώ, οι ψηλές. Μελαχρινές, καστανές, ξανθές, χωρίς γυαλιά και χωρίς φακίδες.

travelling

Παγκόσμιες πρεμιέρες με την Ιζαμπέλ και τα άλλα κορίτσια...

Εβραίοι και στόχος Σιωνιστών. Λές να είναι τα σύνδρομα καταδίωξης που τον έκαναν να στήσει για ώρες τα παιδιά του 'χαν κλείσει συνέντευξη;

• Προσπαθείς να κλείσεις εισιτήρια με κάθε τρόπο, και σε κάθε περίπτωση αισθάνεσαι ανεπιθύμητος. Τηλεφωνείς και κανείς δεν το σηκώνει, γεγονός που σε κάνει να φαντάζεσαι το τοπίο στο τηλεφωνικό κέντρο σαν σαλόνι της Αγίας Δύσης κάποια μεσημεριανή ώρα. Προσπαθείς να

– Όχι, δεν είμαι η Μισέλ Πφάιφερ.
– Όχι, δεν έχω κάνει ποτέ ούτε Λίφτινγκ ούτε μπότοξ.
– Όχι, είμαι όσων χρονών δείχνω.
– Όχι, ποτέ δεν ποζάρω με ανοιχτό το στόμα.

• Μια κυρία στην προβολή του *Μπομπόν του Σκύλου* πήρε γραμμή πως πρέπει να δοκιμάσει άλλο τρόπο να μπει στην προβολή, αφού τα εισιτήρια δεν πολυφτουράνε: «Σας παρακαλώ, βλέπετε, ήρθα με το ποδήλατο. Ποιο εισιτήριο, να, με το ποδήλατο ήρθα να σας δείξω, ξέρετε από πού ήρθα με αυτό;». Απ' τον Άρη;

• Παρά την παραφροσύνη των αλλοπρόσαλλων σινεφίλ, το προσωπικό του Φεστιβάλ είναι ειδικά

βγάλεις εισιτήριο για τον Μεταμεσονύχτιο Γκρήναγουέι, ελπίζοντας πως θα αγγίξεις από κοντά τον αγαπημένο σου σκηνοθέτη, κι όμως το πρωί της Κυριακής στο ταμείο 1 στο Ολύμπιον σου το βγάζουν, στο ταμείο 2 όχι, στην Αποθήκη 1 ναι, στη Δ όχι, γιατί για το μικροσύνπαν των ταμείων, απ' τη μία το *Tulse Luper Suitcases* ανήκει στο πρόγραμμα της Τρίτης, απ' την άλλη στην Δευτέρα. Στις έντεκα το πρωί δεν μπορούσε, στις μια ο κολλητός σου κουβαλούσε μια εξάδα...Αναζητώντας το Χαμένο χρόνο...

Μαρία, Μαίρη, Ιωάννα: Ούου! Ιζαμπέλ! Εδώ, εδώ! Να βρούμε μια φωτογραφία μαζί! Voice off: Καλέ κορίτσια, δεν είναι αυτή, της φέρνει.

εκπαιδευμένο για πολύ ειδικές συνθήκες σκληρότερα κι από τα ΛΟΚ: Άλλωστε ακούς και εσύ πως τα κριτήρια του κοινού έχουν αλλάξει τώρα τελευταία: «Ναι, ναι, μόλις είδαμε μια πολύ ωραία ταινία, φύγαμε στο τέταρτο».

• Τα παιδιά στην τεχνική υποστήριξη στο press room εξοικειώνουν τους εκάστοτε δημοσιογράφους με το περιβάλλον του Η/Υ και τη λογική της ηλεκτρονικής επανάστασης, μιας και αρκετοί νομίζουν ως άλλοι Ζοολάντερ πως για να ανοίξεις ένα έγγραφο που είναι μέσα στον Υπολογιστή, πρέπει να σπάσεις την οθόνη του. Τα παιδιά που ρίχνουν τους υπότιτλους ενσωμάτων στην εξάρτησή τους γάντια

και κουβερτούλες για να αντιμετωπίσουν τις συνθήκες παλιού ψύχους στις σκοτεινές αίθουσες. Τα παιδιά που τελούν χρέη σωφρέτα μεταφέρουν 'επίσημους' σε διάφορα σημεία της πόλης για διάφορους λόγους, σχηματίζοντας νοερά μια ελικοειδή μουτζούρα στο χάρτη των διαδρομών τους.

• Για παράδειγμα, ένα ζεύγος δεσποινίδων ετών 39 (πρό Χριστού) ζητά από τον οδηγό τους να πετάξει τον 20χρονο κανακάρη της μίας στο καφέ «Βυζάντιο» για να τον οδηγήσει έτσι και προς τον έρωτα. «Σε περικαλούμε είναι επειγόν, πρέπει να βρεί τη γκόμενα και δεν εμπιστευόμαστε τους ταξιτζήδες σ' αυτήν την πόλη» «Ούτε εμείς, αλλά δεν κάνουμε έτσι. Αλλά αν είναι για την αγάπη...».

• Δυο πόρτες έχει η ζωή, άνοιξες μια και μηήκες: Στο πάρτυ που ακολούθησε την Τελετή Έναρξης στην Αποθήκη Γ, είχαν στηθεί δύο μπαρ, μόνο που στο ένα πληρώνες για τα ποτά σου, ενώ στο άλλο όχι. Ανυποψίαστος κινήθηκε προς το κοντινότερο. Μέχρι να κυκλοφορήσει το νέο, τα τζάμπα ποτά είχαν τελειώσει και ήδη ο πάνω όροφος είχε αρχίσει να γέρνει προς τη μία πλευρά σαν τον Σκοπελίτη που πάει Αμοργό και μπατάρει στα ζερβά.

• Μια επιβλητική παρουσία που φορούσε μια εξωτική μάλλινη μακριά κάπα σκόρπισε πριν λίγο αναστάτωση στο κοινό: «Οχι, ο Κλιντ Ίστονουντ!», «Οχι ρε, είναι η πρωταγωνίστρια του *Επτά Χρόνια στο Θιβέτ*», «Καλά πού ζείτε, είμαι μασκότ που προωθεί το αφιέρωμα στο νέο Αργεντινικό Κινηματογράφο, κάτι σαν το Φοίβο και την Αθηνά του Φεστιβάλ».

• Μπορεί ο Τεό να κινδύνεψε να παρακολουθήσει την Τελετή Έναρξης...όρθιος, πήρε όμως το αίμα του πίσω οργανώνοντας μια πριβέ προβολή της *Γεύσης του Κερασίου*, ώστε να έχει την πολυτέλεια να αλλάξει θέση ανά πεντάλεπτο στην ολόδική του άδεια αίθουσα. Ξύπνησε τα παιδιά του Film Traffic στις εννιάμισι το πρωί για να του στείλουν μια κόπια της ταινίας να Κιαροστάμι, ωστόσο μάλλον εξάντλησε τις θέσεις που είχε στη διάθεσή του και το παιχνίδι με τους φανταστικούς του φίλους, μιας και αποχώρησε κάπου στα μισά.

• Για την παρουσίαση του Βιβλίου που προηγήθηκε του σεναρίου για το *Λιβάδι που Δακρύζει* που έλαβε χώρα στο Η-λέκτρα Παλλάς το μεσημέρι της Κυριακής συγκροτήθηκε ένα δυναμικό πάνελ. Ο Νίκος Κωνσταντόπουλος που ξέθαψε από τα κατάπια της τότε ανανεωτικής Αριστεράς διάφορες ορολογίες για να προσδιορίσει το σινεμά του...καρδιακού του φίλου, όπως τόνιζε κάθε λίγο και λιγάκι. Ο αρχαιολόγος Γιάννης Σακελλαράκης αφοσιώθηκε σε ένα μακροσκελές λογοπαίγνιο με τους τίτλους των Αγγελοπουλουταίων. Κι ο συγγραφέας Παύλος Μάτεσις προσδιόρισε με τον καλύτερο τρόπο την αντιπαραβολή των 'καλλιτεχνικών' που επιλέγουν την «αυτάρκη εξορία» και των δημιουργικών ανθρώπων που δουλεύουν για το κοινωνικό σύνολο.

• «Ξέρω από που ν' αρχίσω, αλλά δεν ξέρω πώς ν' αρχίσω, έχω συνηθίσει απ' την ταινία σας να μου δίνετε πιο πριν το 'πάμε'», παρότρυνε ο νεαρός πρωταγωνιστής του Τεό, Νίκος Πουρσανίδης. Μα γιατί τον ξαναμπέρδεψε τον άνθρωπο; Το 'πε κι ο ίδιος: «Έγινε σκηνοθέτης επειδή συνειδητοποίησα πως δεν μπορώ να γίνω συγγραφέας».

• Κι εσύ, αφού θαυμάζεις τόσο την Ιζαμπέλ, γιατί δεν ακολουθείς και λίγο το παρόδειγμά της; Το δόλωσε και χτες: «Δεν είμαι διανοούμενη, απλώς προσπαθώ να δώσω νήμα και στοχασμό σε όσα κάνω».

Γκέλυ Μαδεμλή
gkely_mademi@yahoo.gr

22 ΔΕΥΤΕΡΑ • MONDAY						
OLYMPION	PAVLOS ZANNAS	JOHN CASSAVETES	STAVROS TORNES	FRIDA LIAPPA	TONIA MARKETAKI	THESSALONIKI CINEMA MUSEUM
13:30 - Greek Films 2004 ΦΟΝΗ ΑΓΓΑΙΟΥ / ΦΟΝΗ ΑΓΓΕΛΟΥ - 62' Lydia CARRAS Greece/2004 O.V. Greek, English, French/English, Greek sub.	14:30 - NH: New Russian Cinema ΕΜΕΙΣ SVOI - 111' Dmitry MESKHIEV Russia/2004 O.V. Russian/English sub.		13:00 - Balkan Survey Η ΑΙΘΥΣΙΑ ΑΝΑΜΟΝΗΣ BEKLEME ODASI - 94' Zeki DEMIRKUBUZ Turkey/2003 O.V. Turkish/English sub.	11:00 - Abbas Kiarostami Retro Η ΓΕΥΣΗ ΤΟΥ ΚΕΡΑΣΙΟΥ TAAM-E GHILAS - 99' Iran/1997 O.V. Farsi/English sub.	11:00 - Costas Sflkas Retro • Ο ΑΙΝΙΓΜΑΤΙΚΟΣ ΚΥΡΙΟΣ ΙΟΥΛΙΟΣ ΒΕΡΝΕ-ΝΕΜΟ - ΑΛΛΗΓΟΡΙΑ II O ENIGMATIKOS KYRIOS JULES VERNE- NEMO - ALLIGORIA II - 50' Georgia/1993, O.V. Greek/English sub. • Η ΑΠΟΚΑΛΥΨΗ ΤΟΥ ΗΓΕΜΟΝΑ I APOKALYPSI TOY IGEMONA - 55' Greece/1992, O.V. Greek/English sub.	
15:00 - International Competition ΑΝΕΜΟΣ ΤΗΣ ΣΤΕΡΙΑΣ VENTO DI TERRA - 82' Vincenzo MARRA Italy/2004 O.V. Italian/English sub.	17:00 - NH: New Russian Cinema ΕΠΙΛΗΨΙΑ ΑΠΟ ΑΠΟΣΤΑΣΗ UDALIONNY DOSTUP - 85' Svetlana PROSKURINA Russia/2004 O.V. Russian/English sub.	15:30 - NH International Selection OR - Η ΧΡΥΣΑΦΕΝΙΑ OR - 91' Karine YEDAYA Israel, France/2004 O.V. Hebrew, French/English sub.	15:30 - Kiyoshi Kurosawa Spotlight JELLYFISH AKARUI MIRAI - 92' Japan/2003 O.V. Japanese/English sub.	13:00 - Contemporary Masters MOOLAAANTE / MOOLAADE - 120' Ousmane SEMBENE Senegal, France/2004 O.V. Bambara, French/English sub.	13:00 - Abbas Kiarostami Retro • ΔΕΙΠΝΟ ΓΙΑ ΕΝΑΝ / SHAM-E YEKNAFARE - 1' Iran/1995, O.V. No Dialogue • ΤΟ ΠΑΛΑΤΙ ΤΟΥ ΤΖΑΧΑΝ-ΝΑΜΑ KAKH-E JAHAN-NAMA - 30' Iran/1977, O.V. Farsi/English sub. • ΠΕΡΙΠΤΩΣΗ ΠΡΟΤΗ, ΠΕΡΙΠΤΩΣΗ ΔΕΥΤΕΡΗ GHAZIEH SHEKL - E AVAL, GHAZIEH SHEKL - E DOVOM - 53' Iran/1979, O.V. Farsi/English sub.	
17:30 - Greek Films 2004 ΧΕΙΜΩΝΙΑΤΙΚΗ ΝΟΣΤΑΛΓΙΑ HIMONIATIKI NOSTALGIA - 90' Costas AENIAN Greece/2004 O.V. Greek/English sub.	19:30 - NH International Selection ΚΑΙ ΟΙ ΧΕΛΩΝΕΣ ΠΙΕΤΑΝΕ LAKPOSHTA HAM PARVAZ MIKONAND - 98' Bahman GHOBADI Iran, Iraq/2004 O.V. Kurdish/English sub.	18:00 - NH: New French Cinema ΚΑΘΑΡΗ CLEAN - 110' Olivier ASSAYAS Canada, France, United Kingdom/2004 O.V. English, French, Cantonese/English sub.	18:00 - Balkan Survey Ο ΦΑΡΑΟ FARAONUL - 82' Sinisa DRAGIN Romania/2004 O.V. Romanian/English sub.	15:30 - Abbas Kiarostami Retro • ΔΥΟ ΛΥΣΕΙΣ Σ' ΕΝΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑ DO RAH-E HAL, BARAYE YEK MASSALEH - 5' Iran/1975, O.V. English • Ο ΤΑΞΙΔΙΩΤΗΣ / MOSSAFER - 72' Iran/1974 O.V. Farsi/French sub.		
19:30 - International Competition ΝΑ ΠΑΡΕΙΣ ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ VE LA KACHTA LECHA ISHA - 97' Ronit ELKABETZ, Shlomi ELKABETZ Israel, France/2004 O.V. Hebrew, French, Moroccan/English sub.	21:30 - Τηλεοπτική εκδήλωση Ιάκωβος Καμπανέλης / Gala in honour of Iakovos Kambanellis TO KANONI KAI T' AHADONI TO KANONI KE T' AIDONI - 105' Iakovos KAMBANELIS, Yorgos KAMBANELIS Greece/1968 O.V. Greek/French sub.	20:30 - NH International Selection MIKPH ELEYGEPIA KLEINE FREIHEIT - 99' Yuksei YAVUZ Germany/2003 O.V. German, Turkish, Kurdish/English sub.	20:30 - Movies of our time: The best of the new Argentine cinema OI NEKPOI LOS MUERTOS - 78' Lisandro ALONSO Argentina, Netherlands, France, Switzerland/2004 O.V. Spanish/English sub.	18:00 - Contemporary Masters ΟΝΕΡΟ ΧΕΙΜΩΝΙΑΤΙΚΗΣ ΝΥΧΤΑΣ SAM ZIMSKE NOCI - 95' Goran PASKALJEVIC Serbia & Montenegro/2004 O.V. Serbian/English sub.	15:00 - Greek Films 2004 Ο ΙΕΡΟΣ ΒΡΑΧΟΣ / Ο ΙΕΡΟΣ ΒΡΑΧΟΣ - 65' Myrto PARASCHI Greece/2004, O.V. Greek/English sub.	
22:30 - Greek Films 2004 ΑΛΕΜΑΓΙΑ / ALEMAYA - 107' Ilias YANNAKAKIS Greece/2004 O.V. Greek/English sub.	00:00 - NH Spotlight: Todd Verow ΣΩΜΑΤΙΚΕΣ ΕΡΕΥΝΕΣ FRISK - 84' USA/1995 O.V. English.	23:00 - NH Spotlight: Götz Spielmann Ο ΓΕΙΤΟΝΑΣ DER NACHBAR - 92' Austria/1993 O.V. German/English sub.	23:00 - Movies of our time: The best of the new Argentine cinema ΠΕΡΙΠΛΑΝΩΜΕΝΗ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ FAMILIA RODANTE - 103' Pablo TRAPERO Argentina, Spain, France, Germany, Brazil, United Kingdom/2004 O.V. Spanish/English sub.	20:30 - International Competition ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ ΤΗΣ ΠΑΠΑΖ TEMPORADA DE PATOS - 90' Fernando EIMBCKE Mexico/2004, O.V. Spanish/English sub.	17:00 - Greek Films 2004 ΤΕΣΤΟΤΕΡΟΝΗ / TESTOSTERONI - 95' Yorgos PANOUSSOPOULOS Greece/2004, O.V. Greek/English sub.	
00:30 - NH International Selection TULSE LUPER SUITCASES, PART I: THE MOAB STORY - 126' Peter GREENAWAY Netherlands, United Kingdom/2003 O.V. English.				23:00 - Out of Competition UNDERTOW - 110' David Gordon GREEN USA/2004 O.V. English	19:30 - Abbas Kiarostami Retro 10 ΓΙΑ ΤΟ ΔΕΚΑ / 10 ON TEN - 83' France, Iran/2004, O.V. Farsi/English sub.	
					22:00 - Greek Films 2004 ΜΗ ΦΕΥΓΕΙΣ / MI FEYVIS - 85' Alexandros PANDAZOUDIS Greece/2004, O.V. Greek/English sub.	18:00 - Digital Cinema 2004 ΑΝΟΙΧΤΗ ΘΕΩΣΗ - OPEN FORUM A mixture of Greek digital productions. O.V. Greek
					00:00 ΠΡΟΣΕΧΟΣ / WORKS-IN-PROGRESS Excerpts of Greek films in postproduction.	20:00 - Costas Sflkas Retro • ΘΡΗΝΟΣ ΓΙΑ ΤΟΝ ΓΙΑΝΝΗ ΧΡΗΣΤΟΥ THRINOS GIA TON YANNI CHRISTOU - 20' Greece/1980 O.V. No Dialogue • Ο ΕΞΠΡΕΣΙΟΝΙΣΜΟΣ ΣΤΟΝ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟ O EXPRESSIONISMOS STON KINIMATOGRAFU - 20' Greece/1982 O.V. No Dialogue • ΚΑΤΑ ΜΑΡΚΟΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ KATA MARKON EVANGELIO - 22' Greece/1977 O.V. Greek/English sub. • Η ΠΟΙΗΣΗ ΤΟΥ ΑΝΔΡΕΑ ΕΜΠΕΡΙΚΟΥ I PISIS TOY ANDREA EMBIRIKOU - 25' Greece/1982 O.V. Greek/English sub. • ΑΝΑΜΟΝΗ ANAMONI - 22' Greece/1962 O.V. No Dialogue

Όταν η ποιητική εικόνα τυπώνεται στο χαρτί

Στη συμβατική κινηματογραφική πραγματικότητα γίνεται το αντίστροφο, δηλαδή διαβάσεις το σενάριο και πλάθεις με τη φαντασία σου τις εικόνες. Στην περίπτωση όμως του σεναρίου της ταινίας του Θόδωρου Αγγελόπουλου *Το λιβάδι που δακρύζει* ο λόγος χάνει τελείως τη δύναμή του. Η εικόνα ξεπερνάει κάθε προσπάθεια άρθρωσης λόγου.

Το σενάριο της ταινίας, που κυκλοφορεί από τις εκδόσεις "Ηλέκτρα", παρουσιάστηκε χτες το μεσημέρι σε μια κατάμεστη αίθουσα στο Electra Palace. Για το βιβλίο μίλησαν ο πρόεδρος του Συναισθηματικού Νίκος Κωνσταντόπουλος, ο συγγραφέας Παύλος Μάτεσις και ο αρχαιολόγος Γιάννης Σακελλαράκης. Ο τελευταίος μάλιστα δεν έκρυψε την αδυναμία του να είναι αντικειμενικός απέναντι στο έργο εφόσον συμμετείχε και ο ίδιος ως κομπάρσος στην ταινία. Αν και ο σκηνοθέτης τον έκοψε στο μοντάζ, ο κ. Σακελλαράκης δεν παραπονέθηκε καθόλου αλλά αντίθετα έκανε μια σύντομη αναδρομή στο έργο του σκηνοθέτη με τη ματιά ενός αρχαιολόγου που ανασύρει με τη σκαπάνη του ανεκτίμητους θησαυρούς.

«Ο Αγγελόπουλος καταφέρνει να υποτάξει τον λόγο στην εικόνα» είπε ο Παύλος Μάτεσις, συνοψίζοντας όλη τη μαγεία της κινηματογραφικής εικόνας που κλείνεται μέσα στις σελίδες του σεναρίου αυτού. Με αφορμή ένα περιστατικό που συνέβη στην Αμερική, με έναν ταπεινωτικό έλεγχο στη Νέα Υόρκη ενός άρρωστου γέρου, ο Θ. Αγγελόπουλος μίλησε για τις σκέψεις του αυτή την εποχή: «Πλέον δεν μπορώ να κάνω το παρελθόν μόνο του αλλά πρέπει να το κάνω μαζί με το σήμερα. Το πέρασμα των συνόρων με ταπεινώνει εν ονόματι της τρομοκρατίας με απασχολεί τώρα». Αυτό που τον ενδιαφέρει για την τρίτη ταινία είναι μια οραματική σχέση με το μέλλον. Ο σκηνοθέτης αναφέρθηκε και στη δεύτερη ταινία της τριλογίας, η οποία βρίσκεται ακόμη σε φάση διαμόρφωσης.

Παρόντες στην εκδήλωση ήταν οι: Ιάκωβος Καμπανέλλης, Νικήτας Τσακίρογλου, Βαγγέλης Θεοδωρόπουλος, ο πρόεδρος της Εταιρίας Ελλήνων Σκηνοθετών Χάρης Παπαδόπουλος και οι πολιτικοί: Ευ. Βενιζέλος, Α. Τσοχατζόπουλος, Κ. Κουλούρης, Β. Πολυδωρας, Σ. Καλαφάτης, Α. Γυφτόπουλος.

Μετά την παρουσίαση του βιβλίου, οι πρωταγωνιστές της ταινίας Αλεξάνδρα Αϊδίνη και Νίκος Πουρσανίδης διάβασαν αποσπάσματα, δίνοντας μια νότα λυρισμού και ποίησης με την παρουσία τους και μόνο.

Χρυσός Αλέξανδρος στην Isabelle Huppert

Το μεγαλύτερο βραβείο του Φεστιβάλ Κινηματογράφου, ο Χρυσός Αλέξανδρος, απονεμήθηκε χτες το βράδυ στη σπουδαία γαλλίδα ηθοποιό Isabelle Huppert. Αμέσως μετά προβλήθηκε σε παγκόσμια πρεμιέρα η τελευταία της ταινία με τίτλο *Οι τσακωμένες αδελφές*.

Από τον Godard και τον Tavianni ως τον Claude Chabrol, του οποίου υπήρξε η μούσα, η Huppert «δεν είναι μοιραία ντίβα αλλά μια πέστοφα – σύμφωνα και με τον τίτλο της ταινίας του Τζόζεφ Λόουζι – που πάει ενάντια στο ρεύμα». Με τα λόγια αυτά παρουσίασε στο κοινό της Θεσσαλονίκης ο Μιχάλης Δημόπουλος τη γοητευτική ηθοποιό. Ο καλλιτεχνικός διευθυντής του Φεστιβάλ θαύμασε τη σπάνια ποικιλία στην ερμηνεία της Huppert, που έχει συνεργαστεί με τους σημαντικότερους σκηνοθέτες της εποχής μας.

Η λαμπερή και γλυκιά Isabelle Huppert ανέβηκε στο βήμα, ευχαρίστησε για τη μεγάλη τιμή που της έγινε και εξέφρασε τις σκέψεις της: «Οι άνθρωποι εδώ αγαπάνε τον κινηματογράφο και είναι λογικό γιατί εδώ συναντώνται πολλοί πολιτισμοί. Έτσι σκέφτηκα πως έχετε και τους καλύτερους συγγραφείς για τον κινηματογράφο, όπως τον Ευριπίδη. Ο κινηματογράφος είναι ένας τρόπος για να απευθύνομαι στους άλλους. Ωστόσο δεν πιστεύω πως ο κινηματογράφος μπορεί να αλλάξει τον κόσμο, σίγουρα όμως προσπαθεί».

Το χρυσό αγαλματίδιο της απένειμε ο εκπρόσωπος του Δημάρχου Θεσσαλονίκης, Αντώνης Γυφτόπουλος. Όσο για την πρώτη σειρά των επισήμων είχε πολλές κενές θέσεις, οι οποίες μάλιστα έγιναν περισσότερες λίγο πριν την έναρξη της ταινίας. «Περιμένετε τουλάχιστον να σβήσουν τα φώτα» αναφώνησε ένας αυθόρμητος θεατής, εκφράζοντας αυτό που όλοι ψιθυρίζουμε σε κάθε παρόμοια εκδήλωση. Η απάντηση ήρθε από τον πάντα ετοιμόλογο και με αίσθηση του χιούμορ Ευάγγελο Βενοζέλο: «Δε φεύγουμε, πηγαίνουμε στις πάνω θέσεις. Δε βλέπουμε από την πρώτη σειρά, έχουμε πρεσβυωπία...».

Όλγα Κοζάτσ

ΟΙ ΔΡΟΜΟΙ ΤΟΥ ABBAS Kiarostami

"THE ROADS & UNTITLED": ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ ΤΟΥ ABBAS Kiarostami 1978-2003

Μακεδονικό Μουσείο Σύγχρονης Τέχνης, 22 Νοεμβρίου – 9 Δεκεμβρίου

Η έκθεση φωτογραφίας «Οι Δρόμοι του Abbas Kiarostami» καλύπτει χρονικά ένα φάσμα εικαστικής δημιουργίας σχεδόν ίδιο με αυτό της σκηνοθετικής του πορείας. Ξεκινώντας από το 1978 και φτάνοντας μέχρι σήμερα, η έκθεση αποτελείται από δύο φωτογραφικές σειρές, «Οι Δρόμοι» και «Χωρίς τίτλο». Η κοινή συνισταμένη των δύο σειρών είναι η φύση. Δέντρα, λόφοι, δρόμοι και σκιές από απροσδιόριστα τοπία της ιρανικής εξοχής. Εικόνες που έχουν γίνει βίωμα από τη θέαση των ταινιών του Kiarostami, αποκτούν τη δική τους αυθύπαρκτη οντότητα μέσα από τις φωτογραφίες που θα παρουσιαστούν στο Μακεδονικό Μουσείο Σύγχρονης Τέχνης από τις 22 Νοεμβρίου μέχρι τις 9 Δεκεμβρίου. Την έκθεση επιμελούνται ο Διευθυντής του Μουσείου Κινηματογράφου του Τορίνο, Alberto Barbera και η κριτικός κινηματογράφου και ειδική στο έργο του Kiarostami, Elisa Resegotti.

JAMESON
IRISH WHISKY

ΧΟΡΗΓΟΣ ΒΡΑΒΕΙΩΝ ΚΟΙΝΟΥ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ
ΒΡΑΒΕΙΩΝ ΚΟΙΝΟΥ

ΚΩΔ.ΤΑΙΝΙΑΣ	ΤΙΤΛΟΣ ΤΑΙΝΙΑΣ	Α' ΠΡΟΒ	Β' ΠΡΟΒ	ΤΕΛΙΚΗ
ΑΑ06	1. Το κυνήγι της πάπιας	3,90		
ΑΑ09	2. Άνεμος της στεριάς			
ΑΑ08	3. Να πάρεις μια γυναίκα			
ΑΑ11	4. Η εποχή του θερισμού			
ΑΑ04	5. Επιστρέφουν στη ζωή			
ΑΑ17	6. Είναι ο θεός μάγισσας;			
ΑΑ05	7. Πράσινο καπέλο			
ΑΑ12	8. Whisky			
ΑΑ03	9. Ημέρες και ώρες			
ΑΑ07	10. Ένας στους δύο			
ΑΑ32	11. Πριν τη νύχτα			
ΑΑ01	12. Βαρκούλες από καρπουζόφλουδες			
ΑΑ10	13. Ζήτηω η Αλγερία			
ΑΑ02	14. Όνειρο πικρό			
ΑΑ23	1. Νύφες	4,33		
ΑΑ35	2. Ο ιερός βράχος	4,50		
ΑΑ21	3. Μη φεύγεις	4,93		
ΑΑ13	4. Τεστοστερόνη			
ΑΑ29	5. Αληθινή ζωή			
ΑΑ33	6. Φωνή Αιγαίου			
ΑΑ18	7. Χειμωνιάτικη Νοσταλγία			
ΑΑ31	8. Αλεμάγια			
ΑΑ34	9. Μασσαλία, μακρινή κόρη			
ΑΑ27	10. Quo Vadis			
ΑΑ36	11. Ένας άνθρωπος παντός καιρού			
ΑΑ20	12. Hardcore			
ΑΑ15	13. Χαιρετά μας τον πλάτανο (e tanti saluti)			
ΑΑ25	14. Μαραθώνιος			
ΑΑ24	15. CC TV			
ΑΑ28	16. Αγάπη στα 16			
ΑΑ14	17. Λόγοι και αμαρτήματα			
ΑΑ16	18. Rakushka			
ΑΑ30	19. Η σκόνη που πέφτει			
ΑΑ22	20. Μετεωρίτες			
ΑΑ19	21. Ουτοπία			
ΑΑ26	22. Φτάσαμε!...			

Το ΒΡΑΒΕΙΟ ΚΟΙΝΟΥ JAMESON απονέμεται σε μια ελληνική ταινία, που συμμετέχει στο 45ο Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης. Το ίδιο βραβείο θα απονεμηθεί και σε μια ξένη ταινία που προβάλεται στα πλαίσια του Διεθνούς Διαγωνιστικού. Οι συμμετοχές των ταινιών, ελληνικές και ξένες, είναι αυτές που, κατά σειρά προβολής, αναφέρονται παραπάνω. Ο κωδικός που αναγράφεται πριν τον τίτλο της ταινίας χρησιμεύει για την ψηφοφορία μέσω SMS. Οι βαθμολογίες για τις τελευταίες προβολές κάθε ημέρας θα δημοσιεύονται στο επόμενο φύλλο.

Το JAMESON είναι ο χορηγός των φετινών Βραβείων Κοινού του 45ου ΦΚΘ. Στα ακόλουθα μπαρ, μπορείτε να προμηθευτείτε προσκλήσεις για δωρεάν προβολές στο Φεστιβάλ. Το μόνο που έχετε να κάνετε είναι... να πιείτε ένα Jameson!!

TA BARS:

1) KISMET
2) ORIENT
3) CARDHU

4) PARAPOLI
5) ΔΩΜΑΤΙΟ ΜΕ ΘΕΑ
6) IL VENTO

7) OLYMPION COLONIAL
8) MOJO
9) ON THE ROAD

10) FRIENDS
11) KISSFISH
12) TRIBECA

13) BOX
14) MINNI
15) BIZZ-BIZZE

1. Είσοδος πεζών

2. ΑΠΟΘΗΚΗ 1

- Αίθουσα Τζων Κασσαβέτης
- Αίθουσα Σταύρος Τορνές
- Εκδοτήρια εισιτηρίων

3. ΑΠΟΘΗΚΗ Δ

- Αίθουσα Φρίντα Λιάππα
- Αίθουσα Τάνια Μαρκετάκη
- Εκδοτήρια εισιτηρίων

4. FESTIVAL CENTRE (ΑΠΟΘΗΚΗ Γ)

- Διευθυντής / Διοίκηση
- Νέοι Ορίζοντες
- Φιλοξενία / Διαπιστεύσεις
- Διεθνές Πρόγραμμα
- Ελληνικό Πρόγραμμα
- Γραφείο Τύπου / Αίθουσα Τύπου / Συνεντεύξεις Τύπου
- Δημόσιες Σχέσεις
- Γραφείο Τεχνικής Υποστήριξης

- Μηχανοργάνωση
- Πληροφορίες / Βιβλιοπωλείο / Έκδοση Cinekartaf
- Περίπτερο εκθετών
- Καφέ-Μπαρ

5. ΜΟΥΣΕΙΟ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ ΘΕΣ/ΝΙΚΗΣ (ΑΠΟΘΗΚΗ Α)

- Video Room
- Αίθουσα Προβολών

6. JAMESON CLUB

7. OLYMPION

- Αίθουσα Ολύμπιον / Αίθουσα Παύλος Ζάννας
- Εκδοτήρια εισιτηρίων
- Πληροφορίες
- Βιβλιοπωλείο
- Café-bar «Δωμάτιο με Θέα»
- Café «Το Πράσινο Δωμάτιο»

8. ΠΛΑΤΕΙΑ ALPHA ODEON

- Αίθουσα δημοσιογραφικών προβολών

ΠΡΩΤΟ FIRST SHOT ΠΛΑΝΟ

ΡΕΤΡΟΣΠΕΚΤΙΒΑ
ABBAS KIRAROSTAMI

Η γεύση του κερσιού
Taam'-e ghilas (Ιράν, 1997)

Ο Μπαντί γυρίζει την πόλη με το τζιπ του ψάχνοντας κάποιον να του κάνει μια δουλειά που θα αμειφθεί πολύ καλά: να τον δάψει την επόμενη μέρα, γιατί θέλει να αυτοκτονήσει το ίδιο βράδυ. Μετά από κάμποσες ατυχείς συναντήσεις, βρίσκει τον Μπαγκερί, έναν γηραιό φύλακα σε Μουσείο, του δίνει τις οδηγίες και του ζητά να βεβαιωθεί ότι όντως είναι νεκρός πριν τον δάψει. Με έναν εκπληκτικό μονόλογο, ο Μπαγκερί που έχει δεχτεί γιατί πιστεύει στην ελευθερία, προσπαθεί να τον μεταπείσει, εξομολογούμενος τη δική του αντίστοιχη επιθυμία να αυτοκτονήσει κάποτε και πως μετάνιωσε χάρις στη γεύση του κερσιού και των μούρων. Ο βαθύς υπαρξιακός προβληματισμός της ταινίας γίνεται ένας ύμνος στη ζωή και στην ομορφιά που κρύβεται στις πιο απλές εκφάνσεις της.

Δευτέρα 22 Νοεμβρίου, Cine Φρίντα Λιάπη, 11:00

10 για το Δέκα / 10 on Ten
(Γαλλία/Ιράν, 2004)

Ένα μάθημα του Κιαροστάμι πάνω στην τέχνη του, θα μπορούσε να είναι ένα ντοκιμαντέρ. Αλλά και πάλι δε θα μπορούσε να είναι αυτό που περιμένει κανείς. Είναι 83' μονολόγου μπροστά σε μία μόνο κάμερα στο καντράν του αυτοκινήτου του, ενώ οδηγεί στην ερηχό. Χρησιμοποιώντας την ταινία του Δέκα ως παράδειγμα, αναλύει τη θεωρία του για τον κινηματογράφο σε 10 κεφάλαια περνώντας από τις προτιμήσεις του σε κάμερες στη διαμόρφωση των χαρακτήρων και τη σκηνοθεσία. Μιλάει αποκλειστικά σε μας, σε έναν πολύ προσωπικό τρόπο, σαν να μιλάει στον εαυτό του. Αλλά αυτή είναι και η ομορφιά αυτής της ταινίας: ο Κιαροστάμι, η κάμερα και λίγος ελεύθερος χρόνος.

Δευτέρα 22 Νοεμβρίου, Cine Τώνια Μαρκετάν, 19:30

ΟΙ ΕΘΝΕΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΤΙΚΟ

Άνεμος της στεριάς / Vento di terra
του Vincenzo Marra (Ιταλία, 2004)

Στο ντεμπούτο φιλμ του Βιντσένζο Μάρα, το *Επιστροφή στο σπίτι* (συμμετείχε στο Διεθνές Διαγωνιστικό Τμήμα του Φεστιβάλ, το 2001), η κοινωνική προβληματική του εστίασε το βλέμμα της στους εξαθλιωμένους ψαράδες της Νότιας Ιταλίας, με μια ρεαλιστική απλότητα που έκανε πολλούς να τον τοποθετήσουν στην ίδια οικογένεια με τον Βιτόριο Ντε Σίκα και τον Τζιάνι Αμέλιο. Σήμερα, με τα ίδια υλικά γραφής, ο Μάρα μας ανοίγει ένα παράθυρο σε ένα εγκαταλειμμένο λαϊκό προάστιο της πόλης του, της Νάπολης, για να σκιαγραφήσει με λεπτές αποχρώσεις το μελαγχολικό πορταίτο μιας οικογένειας χωρίς δίκτυ ασφαλείας, κερδίζοντας το βραβείο Fipresci στο τελευταίο φεστιβάλ της Βενετίας, στο τμήμα «Ορίζοντες». Στο κέντρο της ιστορίας βρίσκεται ο 18χρονος Ένζο, ο οποίος ζει σε ένα στοιχειώδες διαμέρισμα μαζί με τον ασθενικό πατέρα του, την ράφτρα μάνα του που δεν σπκώνει κεφάλι από την μηχανή, και την αδελφή του, Τζιοβάννα, που προσπαθεί μάταια να βρει δουλειά. Ο αιφνίδιος θάνατος του πατέρα και η απειλή της εξώσης από το σπίτι, τον αναγκάζουν να σταθεί στο πλευρό των δικών του, δοκιμάζοντας διάφορες λύσεις. Απελπισμένος, συμμετέχει σε μια ληστεία, υποφέροντας από τύψεις. Μπαίνει στην αστυνομική Ακαδημία του Μιλάνου για να εξασφαλίσει ένα μέλλον με σταθερό μισθό αλλά η εύδραυστη συναισθηματική κατάσταση της μητέρας του και η μετακόμιση της αδελφής του σε άλλη πόλη, δεν του επιτρέπουν να συνεχίσει. Κάποια στιγμή βρίσκεται μισθοφόρος στο Κόσσοβο, απ' όπου επιστρέφει με πικρές μνήμες και κλονισμένη υγεία, συνειδητοποιώντας πως οι ευκαιρίες για μια πιο αξιοπρεπή ζωή έχουν ξοθευτεί.

Σινεμά κοινωνικής παρατήρησης και ρεαλιστικής καταγραφής της ζωής, το *Vento Di Terra* εντυπωσιάζει με την νηφαλιότητα και την αφηγηματική λιτό-

Σημασία δεν έχουν ούτε οι αφετηρίες ούτε οι επιστροφές, μοιάζει να λείπει ο Μάρα, αλλά η στάση μας απέναντι στις δοκιμασίες.

τε οι επιστροφές, μοιάζει να λείπει ο Μάρα, αλλά η στάση μας απέναντι στις δοκιμασίες. Γι' αυτό και το αλεξίπτωτο του ήρωα δεν συντρίβεται ποτέ εντελώς. Μετά από κάθε μικρό πέταγμα, ο μηχανισμός ανοίγει και τον προσγειώνει στο σημείο εκκίνησης, με τον άνεμο να φυσάει πάντα στη στεριά. Σημείο εκκίνησης για την ενασχόληση του Μάρα με τα κοινωνικά θέματα ήταν οι νομικές σπουδές του, μέσα από τις οποίες ανέπτυξε ενδιαφέρον για τα ανθρώπινα δικαιώματα. Αυτή η ιδεολογική του στάση τον οδήγησε και στην Αργεντινή όπου δούλεψε ως βοηθός σκηνοθέτη στο πολιτικό θρίλερ *Garage Olimpo* του Μάρκο Μπεκίς. Έχει εργαστεί επίσης ως αθλητικός φωτορεπόρτερ, γυρίζοντας μάλιστα ένα ντοκιμαντέρ για τους ποδοσφαιρικούς οπαδούς της Νάπολης, ενώ το '94 βρέθηκε στην Παλαιστίνη για να παραδώσει μαθήματα σεναρίου. Αν' αυτό το εργαστήριο προέκυψαν έξι μικρού μήκους πρότζεκτ που πρόκειται να γυριστούν από το BBC κι ένα ντοκιμαντέρ με φόντο την Παλαιστίνη, το οποίο μοντάρει αυτό τον καιρό.

Δευτέρα 22 Νοεμβρίου, Ολύμπιον, 15:00

Να πάρεις μια γυναίκα / Ve la kachta lecha isha

των Ronit & Shlomi Elkabetz (Ισραήλ/Γαλλία, 2004)

Με τον τίτλο της «σπουδαιότερης ηθοποιού που είχε ποτέ το Ισραήλ» και με αναρίθμητα βραβεία ερμηνείας στο ενεργητικό της (μεταξύ αυτών, και το βραβείο του Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης, το 2001, για την ταινία *Καθυστερημένο Προξενικό*), η Ronit Elkabetz έρχεται αυτή τη φορά στο φεστιβάλ με διπλή ιδιότητα. Αυτή της πρωταγωνίστριας αλλά και συν-σκηνοθέτη της ταινίας *Να πάρεις μια γυναίκα*, την οποία υπογράφει μαζί με τον αδελφό της, Shlomi Elkabetz.

Αντλώντας το υλικό τους από προσωπικά οικογενειακά βιώματα (συγκεκριμένα, την ιστορία της μητέρας τους), οι Elkabetz σκιαγραφούν το πορταίτο μιας νέας παντρεμένης γυναίκας που διεκδικεί προσωπική ανεξαρτησία και ελευθερία έκφρασης, στη Χάιφα του 1979, αποποιούμενη τη σιωπή, το συμβιβασμό και την ανοχή ενός γάμου, που μένει όρθιος μόνο χάρη στην κοινωνική σύμβαση και τις θρησκευτικές παραδόσεις. Η Βίβιαν ζει μια περιορισμένη ζωή, φροντίζοντας για τις ανάγκες των τεσσάρων παιδιών της, δουλεύοντας ως κομμώτρια στο σπίτι για φίλους και γείτονες, κυρίως όμως λογομαχώντας και καθυστερώντας διαρκώς με τον κολλημένο στις εβραϊκές παραδόσεις σύζυγο της, Ελιγιάχου. Τα επτά αδέρφια της προσπαθούν απεγνωσμένα να την πείσουν ότι δεν πρέπει να πάρει διαζύγιο. Γι' αυτούς, ο Ελιγιάχου είναι καλός σύζυγος, από τη στιγμή που δεν την δέρνει, δεν πίνει και δεν παίζει χαρτιά. Η μοναδική του απαίτηση είναι ο σεβασμός στα ήθη και έθιμα του εβραϊκού "Σαμπάτ", τα οποία ο ίδιος ακολουθεί με ευλάβεια, αγνοώντας την επιθυμία της γυναίκας του για ένα μοντέρνο τρόπο ζωής. Μέχρι τη στιγμή που ένας παλιός εραστής εμφανίζεται ξανά στο προσκήνιο, προσφέροντας στη Βίβιαν διεξοδο από τον ασφυκτικό της γάμο. Τι θα κερδίσει σε αυτή την ανώφελη μάχη; Η παράδοση; Ο φόβος; Η αγάπη; Η η κληρονομιά ενός πολιτισμού, που αν και δείχνει να εκσυγχρονίζεται, παραμένει το ίδιο συντηρητικός;

Γυρισμένο σε high definition και μιλώντας τρεις γλώσσες -εβραϊκά, γαλλικά και μαροκινά αράβικα- η ταινία είναι ένα εντυπωσιακό και δυνατό σκηνοθετικό ντεμπούτο.

"Το Take a Wife" είναι ένα εντυπωσιακό και δυνατό σκηνοθετικό ντεμπούτο των Elkabetz, αν σκεφτεί κανείς πως οι δύο δημιουργοί προέρχονται από άλλους χώρους δημιουργίας - ο Shlomi Elkabetz σπούδασε υποκριτική και φωτογραφία στη Νέα Υόρκη, δουλεύοντας για πολλά χρόνια στο θέατρο. Η Ronit Elkabetz δήλωσε πως "η κραυγή ελευθερίας της Βίβιαν είναι σίγουρα η φωνή όλων των γυναικών στον κόσμο που επιθυμούν ελευθερία, αυτο-ολοκλήρωση, ισότητα και αγάπη". Η ταινία συμμετείχε στην «Εβδομάδα Κριτικής» του τελευταίου Φεστιβάλ Βενετίας, αποσπώντας δύο βραβεία.

Στο μεταξύ, η Elkabetz πρωταγωνιστεί και σε μια ακόμα ταινία του Φεστιβάλ Θεσσαλονίκης, στο τμήμα των "Νέων Οριζόντων": την βραβευμένη στις Κάρες *Χρυσάφεια* της Κέρεν Γεντάγια (Camera D' Or και Μέγα Βραβείο της "Εβδομάδας Κριτικής"), όπου υποδύεται μια μητέρα πόρνη, στο γνώριμο ύφος των ταραγμένων ηρωίδων που μας έχει δώσει στο παρελθόν.

Δευτέρα 22 Νοεμβρίου, Ολύμπιον, 19:30

ΜΕΓΑΛΟΙ ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΙ ΤΟΥ ΚΑΙΡΟΥ ΜΑΣ

Όνειρο χειμωνιάτικης νύχτας / Sam zimske noci

του Goran Paskaljevic (Σερβία & Μαυροβούνιο, 2004)

Τμημένο με το βραβείο «Signis» και το Ειδικό Βραβείο της Κριτικής Επιτροπής στο φετινό φεστιβάλ του Σαν Σεμπαστιάν, το Όνειρο Χειμωνιάτικης Νύχτας μοιάζει να είναι ένας αόρατος καθρέφτης της μεταπολεμικής Σερβίας, όπου κανείς μπορεί να δει όλες τις ρωγμές που δημιούργησε η εμφύλια διαμάχη.

Σεπτέμβριος, 2004. Ένας πρώην κατάδικος, ο Λαζάρ, επιστρέφει στο σπίτι του μετά από δέκα ολόκληρα χρόνια για να διαπιστώσει ότι κατοικείται από δύο άγνωστα πρόσωπα. Μια Βόσνια πρόσφυγας, η Γιάσνα, και η δωδεκάχρονη αυτιστική κόρη της, Γιοβάννα, έχουν βρει καταφύγιο εκεί, προσπαθώντας να γυρίσουν σελίδα και ν' αφήσουν πίσω τους το δύσκολο παρελθόν. Η πρωταρχική παρόρμηση του ιδιοκτήτη της στέγης είναι να τις πετάξει έξω, αλλά όταν διαπιστώνει τις άθλιες συνθήκες που επικρατούν στο άσυλο όπου πρέπει να μετακομίσουν, αλλάζει γνώμη. Κι αυτό που στην αρχή έμοιαζε με έκρηξη μιας διαμάχης μεταμορφώνεται σε μια προσωρινή οικογένεια, όπου τα μέλη της μαθαίνουν να υπάρχουν μαζί, χτίζοντας αργά και διστακτικά, γέφυρες επικοινωνίας.

Μακριά από το μαύρο χιούμορ και τους γκροτέσκους χαρακτήρες της προηγούμενης ταινίας του, Πως ο Χάρι έγινε δέντρο, ο Γκόραν Πασκάλιεβιτς επιλέγει να αφηγηθεί το «χειμωνιάτικο όνειρο» του με την αισθητική του ντοκιμαντέρ, επενδύοντας σε ένα συγκρατημένα νατουραλιστικό στυλ κινηματογράφησης και στις εξίσου φυσικές και λεπτές ερμηνείες των πρωταγωνιστών του. Το αποτέλεσμα είναι μια δυνατή και συγκινητική φιλική εμπειρία που μιλάει – μέσα από τη φόρμα της παραβολής – για τους ψυχολογικούς και συναισθηματικούς στροβίλους μιας ταραγμένης χώρας.

Με το Όνειρο Χειμωνιάτικης Νύχτας ο βετεράνος Γιουγκοσλάβος σκηνοθέτης επιστρέφει και κυριολεκτικά στην πατρίδα του, μετά α-

πό πολλά χρόνια αυτοεξορίας στην Ευρώπη, όπου και γύριζε τις ταινίες του, για να κοιτάξει το μέλλον της, μέσα από τους συμβολισμούς μιας κινηματογραφικής ταινίας. Αν η εισβολή του ξένου στο σπίτι και η κατοχή ήταν ο εφιάλτης, ίσως το όνειρο μπορεί να είναι η συνύπαρξη και η αποδοχή του άλλου. Δύσκολο όνειρο, γι' αυτό και χειμωνιάτικο. Όσοι θεωρούν ακόμα «χρέος» τους την προκατάληψη και τη μισαλλοδοξία, θα το προσπεράσουν. Μπροστά τους όμως θα βρουν και πάλι την αυτοκαταστροφή. Όπως ο Χάρι που έγινε δέντρο και μετά φέρετρο, γιατί δεν μπορούσε να ζήσει χωρίς κάποιον εκθρό.

Τ.Π.

Δευτέρα 22 Νοεμβρίου, Cine Φρίντα Λιάπνα, 18:00

ΕΚΤΟΣ ΣΥΝΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Undertow

του David Gordon Green (ΗΠΑ, 2004)

Τον ανακαλύψαμε πρώτη φορά πριν από τέσσερα χρόνια όταν «προσγειώθηκε» στο διεθνές διαγωνιστικό τμήμα του Φεστιβάλ με το George Washington, μια ήσυχη και λυρικά ευαίσθητη ταινία ενηλικίωσης στον αμερικάνικο νότο. Ξανακούσαμε το όνομα του πέρυσι, όταν η Κριτική Επιτροπή του Sundance τίμησε την «συναισθηματική αλήθεια» του Όλα τα αληθινά κορίτσια με ένα Ειδικό Βραβείο. Η φετινή κινηματογραφική συνάντηση με τον Ντέιβιντ Γκόρντον Γκρην έχει όλα τα στοιχεία της πρώτης γνωριμίας με μια αναπάντεχη στροφή όμως σε πιο νουάρ μονοπάτια, όπου η περιπέτεια σμίγει με το θρίλερ, αντηχώντας υπόκωφες αναφορές στο Bandlands του Τέρενς Μάλικ και το πρώτο Ακρωτήριο του Φόβου.

Με το Undertow, ο σκηνοθέτης επισκέπτεται ξανά ένα κομμάτι της ξεχασμένης Αμερικής για να εξερευνήσει τη σύγχυση της νεανικής ψυχής και τη βίαιη ωρίμανσή της μέσα από απρόβλεπτες καταστάσεις της ζωής. Όπως και στο George Washington, οι ήρωες του είναι παιδιά με δυσκολίες επιβίωσης. Δύο νεαρά αγόρια, ο ταραχοποιός Κρις και ο δεκάχρονος αδελφός του, Τιμ, μεγαλώνουν μαζί με τον χήρο πατέρα τους, Τζον, σε ένα απομονωμένο αγρόκτημα, κάπου στη Τζόρτζια. Η άφιξη του σαδιστικής θείου τους, Νητλ, πρώην κατάδικου που έχει βάλει σκοπό να κάνει δικό του τον κρυμμένο οικογενειακό θησαυρό, θα θέσει τη ζωή των μικρών πρώτων σε κίνδυνο, καθώς θα προσπαθήσουν να προστατεύσουν την κληρονομιά τους μέσα από σκληρά παιχνίδια ενηλίκων.

Φανερά επηρεασμένος από τον Μάλικ (ο οποίος συνυπογράφει την παραγωγή του φιλμ), ο Γκρην κινηματογραφεί την ιστορία του μακριά από τις συμβάσεις του αμερικάνικου θρίλερ. Δράση, ιδρωμένα κυνηγητά, ατμοσφαιρικές σκηνές έντασης ξετυλίγονται δεξιοτεχνικά μέσα από ποιητικά voice over, ελλειπτική αφήγηση και τολμηρούς πειραματισμούς στο στυλ όπως τα παγωμένα καρέ και τα ονειρικά πλάνα που προσδίδουν στην ταινία τη διάσταση ενός πα-

Ο σκηνοθέτης επισκέπτεται ξανά ένα κομμάτι της ξεχασμένης Αμερικής για να εξερευνήσει τη σύγχυση της νεανικής ψυχής και τη βίαιη ωρίμανσή της μέσα από απρόβλεπτες καταστάσεις της ζωής.

ραμυδιού, έστω και άγριου. Ενός παραμυδιού που κατοικείται από χαρακτήρες μοναδικής συναισθηματικής ευρύτητας και βάθους, με κυρίαρχο αυτόν του Κρις, που ερμηνεύει συνασπαστικά ο νεαρός Τζέιμι Μπελ του Μπίλι Έλιοτ. Η φιλόλιγνη φιγούρα του, αιθέρια όσο και οι νότες του Φίλιπ Γκλας που ντύνουν την ταινία και γοητευτικά απόκοσμη όπως τα υπέροχα φωτογραφημένα αυθεντικά τοπία της Τζόρτζια, αιχμαλωτίζει αβίαστα και με φυσικότητα την ψυχολογία ενός αγροτόπαιδου που περνάει από το αγόρι στον άνδρα. Σχεδόν, θέλεις να ξεφύγεις μαζί του βουτώντας μέσα στις λασπωμένες εκτάσεις του Νότου. Όπως κάποτε ήθελες να ακολουθήσεις τα χορευτικά του βήματα στα νοτισμένα σοκάκια της αγγλικής επαρχίας.

Τ.Π.

Δευτέρα 22 Νοεμβρίου, Cine Φρίντα Λιάπνα, 23:00

ΕΠΑΝΑΛΗΠΤΙΚΕΣ ΠΡΟΒΟΛΕΣ

ΔΙΕΘΝΕΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΤΙΚΟ Το κυνήγι της πάπιας Temporada de patos

του Fernando Eimbcke (Μεξικό, 2004)

Οι 14χρονοι Μόκο και Φλάμα, κολλητοί φίλοι, μένουν μόνοι στο σπίτι μια Κυριακή. Το σχέδιό τους είναι να παίξουν ηλεκτρονικά παιχνίδια και να ακούσουν μουσική. Ο έξω κόσμος είναι σαν να μην υπάρχει, ώσπου μια διακοπή ρεύματος τους υποχρεώνει να επανέλθουν στην πραγματικότητα και να σκεφτούν το θέμα του φαγητού. Όταν η πίτσα που παραγγέλνουν αργεί να έρθει κατά μερικά δευτερόλεπτα, αποφασίζουν να βασανίσουν τον Ουλίσε, τον πίτσασδόρο, και να μην τον πληρώσουν. Τελικά αποφασίζεται ότι το ζήτημα θα κριθεί σε ένα ηλεκτρονικό παιχνίδι, αλλά μια δεύτερη διακοπή ρεύματος θα αλλάξει την πορεία της ημέρας...

Δευτέρα 22 Νοεμβρίου, Cine Φρίντα Λιάπνα, 20:30

ΜΕΓΑΛΟΙ ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΙ ΤΟΥ ΚΑΙΡΟΥ ΜΑΣ Μοολαντέ / Moolaade

του Ousmane Sembene (Σενεγάλη/Γαλλία, 2004)

Η ταινία επικεντρώνεται στις γυναίκες ενός χωριού της Ηδυτικής Αφρικής. Η Κολέ Γκάλο Άρντο είναι δεύτερη σύζυγος, ανάμεσα στη μεγαλύτερη, πιο συντηρητική σύζυγο, και στην αυθάδη νεότερη. Οι συγχωριανοί της τιμούν αλλά και φοβούνται την Κολέ για την ανεξαρτησία και τον δυναμισμό της. Όταν τέσσερα μικρά κορίτσια ζητήσουν την προστασία της («μοολααντέ») από την παραδοσιακή τελετή κλειτοριδεκτομής, η Κολέ θα αντιμετωπίσει τη μεγαλύτερη δοκιμασία της ζωής της. Ψυχικά και σωματικά τραυματισμένη από τη δική της κλειτοριδεκτομή, η Κολέ αρνήθηκε ν' αφήσει την τρίτη κόρη της, Ασματού, να το υποστεί. Η Ασματού ζει τώρα με τη ρετινιά της «μπιλακόρο», της γυναίκας που δεν έχει «εξαγγιστεί» και η οποία είναι σχεδόν αδύνατον να βρει κάποιον να παντρευτεί.

Δευτέρα 22 Νοεμβρίου, Cine Φρίντα Λιάπνα, 13:00

ΠΡΩΤΟ FIRST SHOT ΠΑΝΟ

Οι Νέοι Ορίζοντες φιλοξενούν έναν από τους σημαντικότερους και ιδιαίτερους δημιουργούς του σύγχρονου κινηματογράφου, τον Peter Greenaway με την νέα του δημιουργία, μια τριλογία με τον τίτλο *The Tulse Luper Suitcases*. Κατά την παραμονή του ο Peter Greenaway θα αποκαλύψει τα μυστικά της τέχνης του σε ένα μοναδικό masterclass.

Η Τριλογία *The Tulse Luper Suitcases*

Ηρωας της τριλογίας είναι ο Tulse Luper, ένας συγγραφέας, συλλέκτης και εφευρέτης ιδεών, που ένα μεγάλο μέρος της ζωής του πέρασε σε μια σειρά από φυλακές. Στην ιστορία υπάρχουν δεκάδες διαφορετικές φυλακές, πρώτη από τις οποίες βρίσκεται στην Νότια Ουαλία, όταν ο Luper είναι δέκα ετών και ο πατέρας του τον κλείδωσε σε μια αποθήκη επειδή είχε χαράξει το όνομά του σε έναν τοίχο στον κήπο του σπιτιού του. Δώδεκα χρόνια αργότερα, στη Γιούτα, ο Luper συλλαμβάνεται εξαιτίας της σχέσης του με μια αμερικανο-γερμανική οικογένεια. Τα χρόνια του Ψυχρού Πολέμου ο Luper είναι έγκλειστος σε φυλακές στη Μόσχα και τη Σιβηρία. Περνάει τον καιρό του γράφοντας στους τοίχους των φυλακών όπου κατά καιρούς βρίσκεται, γράφοντας ποίηση, θέατρο, ζωγραφίζοντας, δείχνοντας νέους κόσμους περιπετειών στους συγκατοικούμενούς του. Η φήμη του μεγάλωνε στην Ευρώπη και την Αμερική και ένα Συμπόσιο Luper διοργανώθηκε στο Μουσείο Μπρούκλιν, ενώ πολλοί διανοούμενοι σε όλον τον κόσμο διδάσκουν τις θεωρίες και την τέχνη του. Το κεντρικό έκθεμα στην έκθεση του Μπρούκλιν είναι μια μυστήρια συλλογή από 92 βαλίτσες -92 είναι ο ατομικός αριθμός του ουρανίου- οι οποίες σχετίζονται, κατά πώς λένε, με τα ταξίδια του Luper και τους εγκλεισμούς του στις φυλακές.

Η Τελευταία Λέξη της Τεχνολογίας

Πρόκειται για ένα μεγαλειώδες σε σύλληψη έργο γιατί, εκτός της μοναδικής του θεματικής αξίας και της επικής διάστασής του λόγω της καταγραφής των ιστορικών σταδίων που σημάδεψαν την ανθρώπινη ιστορία, είναι γυρισμένο με τεχνολογία High Definition, που απαιτεί ειδική μηχανή προβολής για να προβληθεί. Μάλιστα, είναι μόλις η τέταρτη φορά που μια τέτοια είδους προβολή θα πραγματοποιηθεί στον κόσμο, με μοναδικές προηγούμενες στα φεστιβάλ Βενετίας, Μοντρεάλ και Τορόντο.

Το πρώτο μέρος της τριλογίας, *Tulse Luper Suitcases Part 1: The Moab Story*, προβάλλεται σήμερα, μισή ώρα μετά τα μεσάνυχτα στην αίθουσα ΟΛΥΜΠΙΟΝ.

ΝΕΟΙ ΟΡΙΖΟΝΤΕΣ

Εμείς / Svoi

του Ντμίτρι Μέσκιν (Ρωσία, 2004)

Αύγουστος 1941. Η πρώτη γραμμή έχει προχωρήσει ανατολικά. Τρεις σοβιετικοί αιχμάλωτοι δραπετεύουν από μια γερμανική φάλαγγα οχημάτων. Παντού γύρω παραμονεύουν εκθροί. Ο,τιδήποτε είναι πιθανό, αλλά ο ένας από τους τρεις στρατιώτες, ο ελεύθερος σκοπευτής, είναι γιος του -το μικρότερό του παιδί και το πιο αγαπημένο του- και είναι ερωτευμένος με μια κοπέλα που μένει εκεί κοντά...

Νέος Ρώσικος Κινηματογράφος - Παύλος Ζάννας, 14:30

Ορ - η χρυσαφένια / Or

της Κάρεν Γκιεντάγια (Ισραήλ/Γαλλία, 2004)

Η Ρούθι και η Ορ, μητέρα και κόρη, ζουν σε ένα μικρό διαμέρισμα στο Τελ Αβίβ. Εδώ και είκοσι χρόνια η Ρούθι εργάζεται ως πόρνη. Η Ορ έχει προσπαθήσει επανειλημμένα να κάνει τη μητέρα της να σταματήσει αυτή τη δουλειά, χωρίς αποτέλεσμα. Η καθημερινή ρουτίνα της Ορ είναι μια ατέλειωτη σειρά από ασήμαντες δουλειές -πλένει πιάτα σε ένα εστιατόριο, σφουγγαρίζει σκάλες και μαζεύει μπουκάλια που επιστρέφονται. Όποτε μπορεί, πηγαίνει σχολείο. Στο μεταξύ, η υγεία της Ρούθι χειροτερεύει...

Διεθνής Επιλογή - Τζον Κασσαβέτης, 15:30

Επαφή από απόσταση

Udalionnhy dostup

της Σβετλάνα Προσκούρινα (Ρωσία, 2004)

Η βάρκα ανατρέπεται στο ποτάμι. Ο πατέρας σώζει το γιο του αλλά η μητέρα και η κόρη πνίγονται. Τα χρόνια περνούν. Το αγόρι έχει μεγαλώσει αλλά το τραύμα της παιδικής του ηλικίας δεν έχει επουλωθεί. Γνωρίζεται με μια κοπέλα που δουλεύει σε ροζ τηλέφωνα κι ανάμεσά τους γεννιέται μια γλυκιά σχέση. Φοβούμενοι μη χάσουν την ειλικρίνεια που επιτρέπει η τηλεφωνική επαφή, αποφεύγουν να συναντηθούν...

Νέος Ρώσικος Κινηματογράφος - Παύλος Ζάννας, 17:00

Καθαρή / Clean

του Ολιβιέ Ασαγιός

(Καναδάς/Γαλλία/Μ. Βρετανία, 2004)

Η Έμιλι είναι μια γυναίκα που παλεύει με το ό-

νειρό της να γίνει τραγουδίστρια, την ικανότητά της να είναι μητέρα, και μια καθημερινότητα χωρίς τον σύντροφό της, Λι. Στο παρελθόν της κυριαρχούν τα ναρκωτικά και οι τύψεις, και το αποτέλεσμα ήταν ο Λι να πεθαίνει και η Έμιλι να πάει φυλακή για έξι μήνες. Το μόνο πράγμα που θέλει για το μέλλον της είναι μια τρυφερή σχέση με τον γιο της, Τζέι, ο οποίος ζει με τους γονείς του Λι. Η ταινία ακολουθεί την Έμιλι στον αγώνα της για μια θέση σε έναν κόσμο απρόθυμο να ξεχάσει τη γυναίκα που υπήρξε και να δεχτεί τη γυναίκα που λαχταρά να γίνει.

Νέος Γαλλικός Κινηματογράφος - Τζον Κασσαβέτης, 18:00

Και οι χελώνες πετάνε

Lakposhta ham parnaz mikonand

του Μπαμπάν Γκομπαντί (Ιράν/Ιράκ, 2004)

Η ταινία εκτυλίσσεται στα βουνά του Κουρδιστάν, τις παραμονές της αμερικανικής εισβολής στο Ιράκ. Ο 13χρονος Σοράν έχει όλο το χωριό στο τσεπάκι του, χάρη στην ικανότητά του να εγκαθιστά κεραίες τηλεόρασης και δορυφορικά πιάτα για τους συγχωριανούς του που αγωνιούν να παρακολουθήσουν τα νέα της πτώσης του Σαντάμ. Αλλά ο Σοράν είναι και ο αδιαμφισβήτητος αρχηγός των συνομηλίκων του, οι οποίοι τον λατρεύουν. Ο Σοράν ερωτεύεται την αγέλαστη και μελαγχολική Αγκρίν, ήδη μητέρα σε ηλικία 14 ετών, και της οποίας ο αδελφός, Χενκόφ, έχασε τα χέρια του όταν πάτησε μια νάρκη και που φαίνεται να μπορεί να βλέπει το μέλλον...

Διεθνής Επιλογή - Παύλος Ζάννας, 19:30

Μικρή ελευθερία / Kleine Freiheit

του Γιουκέλ Γιαβούζ (Γερμανία, 2003)

Ο Μπαράν, ένας νεαρός Κούρδος, ζει στο Αμβούργο. Η αίτησή του για άσυλο έχει απορριφθεί και η ημερομηνία της απέλασής του έχει οριστεί, καταφέρνει όμως να μείνει στη Γερμανία παράνομα. Γνωρίζεται με τον Τσερνόρ, έναν Αφρικανό, ο οποίος κάνει εμπόριο ναρκωτικών. Οι δύο νεαροί γίνονται φίλοι. Μια μέρα, εμφανίζεται στη γειτονιά ο Σελίμ, ένας Κούρδος τον οποίο ο Μπαράν κατηγορεί για το θάνατο των γονιών του...

Διεθνής Επιλογή - Παύλος Ζάννας, 17:00

Εμείς και ο κόσμος των άλλων

Ο γείτονας / Der Nachbar

του Γκετζ Σπλιμαν (Αυστρία, 1993)

Σε ένα παλιό προάστιο της Βιέννης γεμάτο ετοιμόρροπα σπίτια, ο ηλικιωμένος Ρούντολφ Πάβλικ ζει μια ήσυχη ζωή, χωρίς εκπλήξεις ή κινδύνους. Όλη του τη ζωή έτσι την έχει περάσει. Όταν ο γείτονάς του πεθαίνει και στο σπίτι του έρχονται καινούργιοι ενοικιαστές, η ζωή του Ρούντολφ θα αλλάξει. Ο Χέρμπερτ είναι ένας μικροκακοποιός. Η Μικαέλα από την Τσεχία είναι η φίλη του και η Άγκνες η κόρη της. Ο Ρούντολφ μισεί τον Χέρμπερτ από την πρώτη στιγμή που τον βλέπει, ενώ αντίθετα τη Μικαέλα την ερωτεύεται σε βαθμό εμμονής...

Götz Spielmann Spotlight - Τζον Κασσαβέτης, 23:00

Σωματικές έρευνες / Frisk

του Τοντ Βέροου (ΗΠΑ, 1995)

Η ταινία αφηγείται σε πρώτο πρόσωπο τις περιπέτειες ενός γκέι κατά συρροή δολοφόνου. Ο Ντένις είναι ο κεντρικός ήρωας, του οποίου τα βήματα ακολουθούμε καθώς ακροβατεί ανάμεσα στο ρεαλιστικό κι αυτό που ελπίζουμε ότι είναι σουρεαλιστικό. Η ιστορία αποτελείται από μια σειρά τελετουργικών φόνων, που ζωντανεύουν μέσα από τα γράμματα που γράφει ο Ντένις στον περιστασιακό εραστή του, Τζούλιαν, και το αντικείμενο του πόθου του και μικρό αδελφό του Τζούλιαν, Κέβιν...

Todd Verow Spotlight - Παύλος Ζάννας, 00:00

Keren Yedaya

Τι λιγότερο θα άξιζε στη θαυμάσια *Ορ*, την *Χρυσάφενια*, από τη *Χρυσή Κάμερα* στη Διεθνή Εβδομάδα Κριτικής στο πρόσφατο Φεστιβάλ των Καννών;

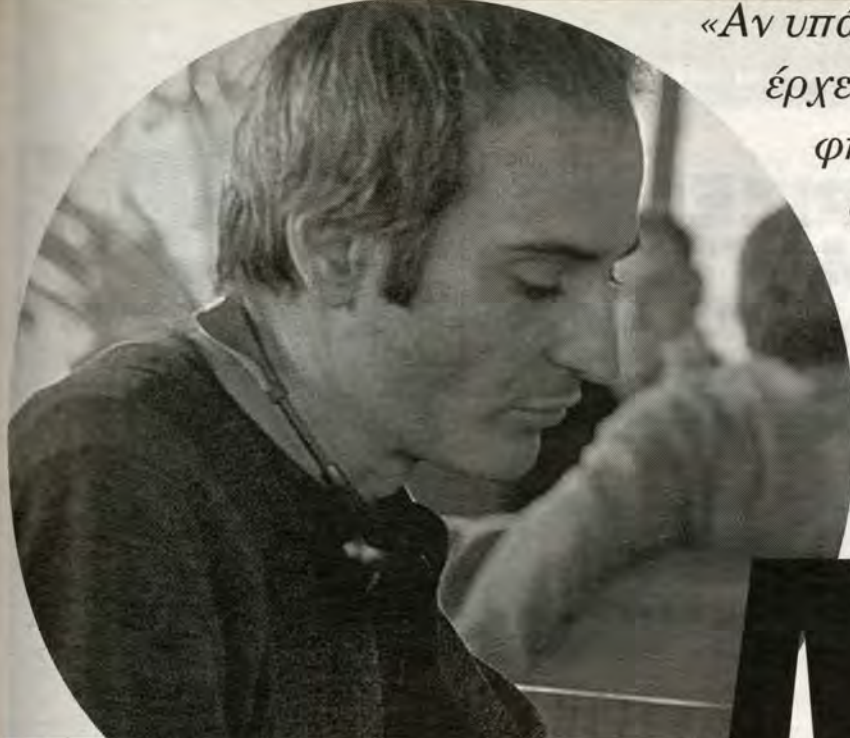
Πόσο μάλλον για την ομώνυμη 17χρονη ηρωίδα της, η οποία αποφασίζει να επωμιστεί την αλλαγή ρότας στη ζωή της ίδιας και της, επί 20 χρόνια πόρνης, μητέρας της. Με αφορμή τη σχέση μάνας-κόρης, η Keren Yedaya τα βάζει με τις δομές της σύγχρονης ισραηλίτικης κοινωνίας. Καλύτερα όμως να μας τα πει η ίδια:

«Ο πολιτικός και κοινωνικός ακτιβισμός παίζουν τεράστιο ρόλο στη ζωή μου. Η καθημερινή μου δραστηριότητα περιστρέφεται γύρω από αυτόν: οι ταινίες μου, οι οργανώσεις στις οποίες ανήκω, οι διαμαρτυρίες στις οποίες συμμετέχω, όλα αυτά τα πράγματα που αισθάνομαι ότι μπορούν να αλλάξουν την κοινωνία ακόμη και λίγο. Τα πιο ευαίσθητα θέματα που με απασχολούν τελευταία είναι η πορνεία και ο αγώνας εναντίον της επέμβασης στα παλαιστινιακά εδάφη. Προσωπικά, δεν εκτιμώ την τέχνη που είναι αποκομμένη από τα πολιτικά και κοινωνικά προβλήματα. Αυτό το μπορούν οι ψυχαγωγικές ταινίες αλλά όχι η τέχνη. Μπορεί να είμαι αφελής αλλά θεωρώ ότι οι καλλιτέχνες έχουν έναν σοβαρό ρόλο να επιτελέσουν στην κοινωνία και δεν έχουν

ισραηλίτικη κοινωνία έχει μόνο να κερδίσει ακούγοντας τις γυναίκες. Αυτό αποτελεί μια αλήθεια για ολόκληρο τον κόσμο επίσης. Νομίζω ότι... η προλαλήσασα με κάλυψε! Α, να προσθέσω ότι η πρωταγωνίστρια του *Ορ*, Ronit Elkabetz, συνσκηνοθετεί μαζί με τον αδελφό της Shlomi το *Να Πάρεις μια Γυναίκα*, που συμμετέχει στο Διεθνές Διαγωνιστικό και καταπνέεται επίσης με την θέση της γυναίκας στο σύγχρονο Ισραήλ.

Επιμέλεια: Κωνσταντίνος Σαμαράς

«Αν υπάρχει κάποια ιδέα που να κυριαρχεί σε αυτό το φιλμ, προέρχεται από την επιθυμία μου να δείξω ότι η αλλαγή είναι εφικτή, ότι μπορείς να γίνεις ένας νέος άνθρωπος, και ότι δεν είμαστε για πάντα αλυσοδεμένοι στο παρελθόν μας». Ακόμη κι αν πρόκειται για ευσεβείς πόθους και μόνον, ιδού ο πυρήνας της νέας ταινίας του Olivier Assayas.

Olivier Assayas

Μια ταινία με έμπνευση την πρώην σύζυγό του, Maggie Cheung

Η ηρωίδα του *Clean*, Έμιλι, είναι μια άλλη (ναρκομανής) Γκόκο Όνο, της οποίας ο άντρας είναι στιχουργός και τραγουδιστής μιας ροκ μπάντας. Ο θάνατος του τελευταίου από υπερβολική δόση ναρκωτικών στο δωμάτιο ενός μοτέλ θα αφήσει στην Έμιλι την κατηγορία για κατοχή ναρκωτικών ως μοναδική κληρονομιά. Σε μια φυλακή του Οντάριο, η ηρωίδα θα προσπαθήσει να «καθαρίσει» με την πολύτιμη βοήθεια της συγκρατούμενής της, με την οποία μοιράζονται το ίδιο κελί (Beatrice Dalle). Αποφασίζει μάλιστα να διεκδικήσει την επιμέλεια του γιου της, ο οποίος ζει με τον πεθερό της, τον οποίο υποδύεται ο Nick Nolte. Όταν η Έμιλι αποφυλακιστεί, θα αρχίζει ο ένας να καταδιώκει τον άλλον στο Παρίσι. Κατά την διάρκεια αυτού του κυνηγητού, η κοπέλα θα πρέπει να αντιμετωπίσει τους δαίμονές της, και να μάθει να ανταποκρίνεται στο ρόλο της μητέρας αλλά και... της ροκ σταρ. Το φινάλε μας αφήνει με ανάμεικτα συναισθήματα. Τι θα απογίνει η Έμιλι; Ο Olivier Assayas κοιτάζει στη μαγική του σφαίρα: «Δε νομίζω ότι θα τα καταφέρει ποτέ να γίνει σταρ», λέει χαμογελώντας. «Αλλά τουλάχιστον προσπαθεί να κάνει κάτι για τον εαυτό της, δεν είναι κενή πια. Πιθανότατα θα καταλήξει να δουλεύει σε μια γνωστή αλυσίδα φαστφουντάδικων, θα συνεχίζει να αγωνίζεται για την επιβίωση, αλλά δεν θα γίνει αστέρι στον χώρο της μουσικής. Είναι πολύ μπρεδεμένη και "χύμα" για να τα καταφέρει.»

Ο ΟΛΙΒΙΕ, Η ΜΑΓΚΙ ...

Ο Olivier Assayas και η Maggie Cheung είναι διαζευγμένοι από το 2002. Συνεχίζοντας όμως να εμπνέεται από την παρουσία και την αύρα της, χτίζει την τελευταία του ταινία κυριολεκτικά πάνω της, στη δεύτερη συνεργασία τους μετά την *Irma Vep* (1997). Ο ίδιος στάζει μέλι για τη μούσα του:

«Η ταινία βασικά ήταν γραμμένη για τη Maggie, και σε μεγάλο βαθμό εμπνευσμένη από αυτήν. Ήθελα εδώ και πολύ καιρό να κάνω μια ταινία αποκλειστικά γι αυτήν, και το προετοίμαζα για χρόνια. Τότε, ξαφνικά, σκέφτηκα αυτήν τη γυναίκα που βγαίνει από την φυλακή και θέλει να πάρει το παιδί της πίσω, και ονειρεύεται να γίνει τραγουδίστρια. Ήταν μια απλή, οικουμενική ιστορία και ήξερα ήδη ότι στη Maggie αρέσει πολύ να τραγουδάει. Η Maggie, άλλωστε, έχει παρόμοιο background με της ηρωίδας στην ταινία. Και οι δύο αποτελούν συνδυασμούς της ανατολικής και της δυτικής κουλτούρας: γυναίκες από την Ανατολή που ζουν για πολλά χρόνια στην Ευρώπη και την Αμερική.»

Η Maggie Cheung του τον δικαίωσε απόλυτα πάντως, και για την ερμηνεία της στο *Clean* κέρδισε το βραβείο γυναικείας ερμηνείας στο πρόσφατο φεστιβάλ των Καννών. Ο Assayas δε μπορεί να κρύψει την χαρά του:

«Πραγματικά νιώθω πολύ χαρούμενος γι αυτό. Πρόκειται για μια σπουδαία ηθοποιό, που διαθέτει μάλιστα τεράστια εμπειρία. Μπορεί να παίξει όλους τους ρόλους, ανεξαρτήτως είδους. Και μπορεί να παίξει ρόλους που να εντάσσονται σε κάθε εποχή και σε κάθε φόντο. Νομίζω ότι το κοινό δεν θα βαρεθεί ποτέ την, γεμάτη φρεσκάδα, δυναμική ηθοποιό της. Το άξιζε το βραβείο γυναικείας ερμηνείας.»

Δύσκολα μπορεί κάποιος να διαφωνήσει ως προς το ταλέντο και την ερμηνευτική τόλμη της πάλαι ποτέ πρωταγωνίστριας σε ταινίες δράσης του Χονγκ-Κονγκ και νυν πρωτοκλασάτης ηθοποιού ρεπερτορίου. Η Maggie Cheung ήταν πιθανότατα η μεγάλη κυρία του φεστιβάλ των Καννών, αφήνοντας το ανεξίτηλο στίγμα της όχι μόνο

“Η Maggie με το Nick Nolte, η Maggie με τη Beatrice Dalle. Ρίσκαρα πολύ, για να το θέσω ήπια. Η αλήθεια είναι ότι πήγαινα γυρεύοντας για προβλήματα!”

στο *Clean*, αλλά και στο σπουδαίο 2046 του Wong Kar-wai. Η δεύτερη φορά που πρωταγωνιστεί σε ταινία του πρώην συζύγου της την βρίσκει σε διαφορετικά ερμηνευτικά μονοπάτια απ’ ότι στην *Irma Vep*.

«Οι σκηνοθέτες με καλούν για ένα ρόλο μόνο αν είναι αληθινή πρόκληση, αλλιώς γνωρίζουν καλά ότι δεν θα ενδιαφερθώ. Δε μου ζητούν, δηλαδή, συνήθως να επαναλάβω ό,τι έκανα στον Ήρωα και την Ερωτική Επιθυμία... σκέφτονται συνεχώς κάτι καινούργιο για μένα, κάτι που βρίσκω έξοχο».

...ΚΑΙ ΟΙ ΑΛΛΟΙ

Ο λόγος όμως που το *Clean* παρουσιάζει ιδιαίτερο ενδιαφέρον, δεν είναι μόνο ότι αποτελεί φόρο τιμής σε μια τόσο πολυπρόσωπη ηθοποιό, αλλά και τον πειρατισμό του Assayas με μια πλειάδα ετερόκλητων, φαινομενικά, ηθοποιών:

«Οι καταβολές όλων των ηθοποιών διαφέρουν εξαιρετικά μεταξύ τους, οπότε είναι λογικό ότι έφεραν μαζί τους αντίστοιχα διαφορετικές προσεγγίσεις πάνω στην ερμηνευτική τέχνη. Κάθε σκηνή, λοιπόν, υπήρξε μια ξεχωριστή προκλήση. Η Maggie με το Nick Nolte, η Maggie με τη Beatrice Dalle. Ρίσκαρα πολύ, για να το θέσω ήπια. Η αλήθεια είναι ότι πήγαινα γυρεύοντας για προβλήματα!»

ΤΟ ΝΟΗΜΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Μάλλον κάπως βαρύνδουπος ο τίτλος. Άλλωστε ούτε ο ίδιος ο Olivier Assayas διατείνεται ότι έχει βρει τη λύση σε αυτήν την αιώνια υπαρξιακή σπαζοκεφαλιά, αλλά δεν παύει να αναζητά το ιδανικό –ή κάτι κοντά σε αυτό, τέλος πάντων. Προσπαθώντας να βρει την χρυσή τομή ανάμεσα στην, αποπνικτική ώρες-ώρες, μονομανία της σκηνοθεσίας και την ευκαιρία για λυτρωτικές αποδράσεις αδράνειας και στοχασμού, ο Assayas ψάχνει πάντα την ευκαιρία να τρυπώσει στην αίθουσα ενός μουσείου («Τα μουσεία μου αρέσουν πάρα πολύ. Όταν είμαι στην Γαλλία, για παράδειγμα, πηγαίνω πάντα στο Λούβρο») και διατυπώνει σε λίγες γραμμές την κοσμοθεωρία του:

«Θυμάμαι κάποτε έναν Γάλλο καλλιτέχνη να λέει “Όταν βρίσκεσαι στην διαδικασία γυρίσματος ενός φιλμ, νιώθεις τρομερά απασχολημένος και φορτωμένος. Μόλις σταματήσεις, θα αρχίσεις να σκέφτεσαι βαθιά.” Νομίζω ότι ο συνδυασμός αυτών των δύο ζωνών θα συνέθετε την ιδανική ζωή.»

Επιμέλεια: Κωνσταντίνος Σαμαράς

2011000 2011000 0
**Η ΕΡΤ ΣΤΗΡΙΖΕΙ
 ΤΟΝ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟ**

MOVIES

ΧΟΡΗΓΟΣ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΣ
www.ert.gr

45th Thessaloniki International Film Festival

Το Jameson πρωταγωνιστεί στο 45^ο
 Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης

στις 19-28 Νοεμβρίου 2004 · www.filmfestival.gr

Μαγικές εικόνες που έρχονται να δώσουν
 μια άλλη διάσταση στην καθημερινότητά μας.
 45^ο Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης.

Η έμπνευση παίρνει δεκάδες μορφές
 και γίνεται δημιουργία σε μια πόλη
 που γιορτάζει. Το Jameson, χορηγός των
 «Βραβείων Κοινού καλύτερης Ξένης και
 Ελληνικής ταινίας» υποστηρίζει δυναμικά αυτή
 τη μεγάλη εκδήλωση. Εσείς απλά, ζήστε
 στον μαγικό κόσμο του κινηματογράφου και
 απολαύστε ξεχωριστές στιγμές,
 παρέα με το Jameson.

THERE'S SOMETHING ABOUT JAMESON

www.jameson.gr

Απολαύστε υπεύθυνα

Φωνή Αιγαίου

της Λυδίας Καρρά

Ένας καρπός αγωνίας για το πώς μεταχειριζόμαστε την ελληνική γη και ειδικά το Αιγαίο.

Το Αιγαίο, η πανάρχαια θάλασσα ανάμεσα στη Ευρώπη και την Ασία, αντιμετωπίζει τα τελευταία χρόνια ένα οξύ πρόβλημα επιβίωσης. Ο παραδοσιακός και ιστορικός χαρακτήρας του Αιγαίου αλλοιώνεται και εξαφανίζεται με γοργούς ρυθμούς... Στη θέση των κακοτράχαλων πλαγιών και των παρθένων ακρογιαλιών, αναδύεται ένα ατέλειωτο γιαπί, χωρίς αμπέλια, αλώνια, αδόμητες παραλίες... Η ταινία ανιχνεύει τις ρίζες των σημερινών εξελίξεων και αναζητούνται οι αιτίες στα χρόνια της φτώχειας και του ξεριζωμού. Το ντοκιμαντέρ χρησιμοποιεί αρχαιολογικά υλικά για να παρουσιάσει την εμπειρία των πολέμων, της μετανάστευσης, την άνοδο της ναυτιλίας. Παράλληλα, καταγράφεται ο λόγος και οι απόψεις μελετητών και αναμειγνύεται με το λόγο-αντίλογο των κατοίκων, πλέκοντας το νήμα ενός πολυδιάστατου προβληματισμού γύρω από το παρελθόν, το παρόν και κυρίως το μέλλον του ζωτικής σημασίας αυτού γεωγραφικού και πολιτισμικού χώρου. Βαθύτερα, σ' ένα δεύτερο επίπεδο ανάγνωσης, το ντοκιμαντέρ κάνει λόγο για την παροδικότητα της ανθρώπινης φύσης. Η Φωνή Αιγαίου είναι το ενδέκατο ντοκιμαντέρ της Λυδίας Καρρά, συνιδρύτριας της «Ελληνικής εταιρείας για την Προστασία του Περιβάλλοντος και της Πολιτιστικής Κληρονομιάς». Χρέη αφηγήτη αναλαμβάνει η Πέμυ Ζούνη, ενώ τον ποικιλικό λόγο του Ελύτη, ο οποίος συνοδεύει τις εικόνες από το Αιγαίο, απαγγέλλει ο Λευτέρης Βογιατζής. Το ντοκιμαντέρ πραγματοποιήθηκε με τη χορηγία του Υπουργείου Αιγαίου.

Γ.Π.

Δευτέρα 22 Νοεμβρίου, Ολύμπιον, 13:30

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΕΙΣ

Το ντοκιμαντέρ στην Ελλάδα

Ρούλα Νικολάου, εκτέλεση και οργάνωση παραγωγής

Ποιες ήταν ακριβώς οι αρμοδιότητες και η συμβολή σας στο ντοκιμαντέρ της κας Καρρά ως υπεύθυνης για την εκτέλεση παραγωγής;

Ήμουν υπεύθυνη για την προετοιμασία του ντοκιμαντέρ, την εκτέλεση και την αποπεράτωσή του. Η συγκέντρωση του αρχαιολογικού υλικού ήταν δουλειά ενός συγκεκριμένου ανθρώπου, σε συνεργασία πάντα με την κυρία Καρρά. Εγώ επικεντρώθηκα περισσότερο σε θέματα οργανωτικά, πρακτικά οικονομικής φύσεως.

Ποιες δυσκολίες συναντήσατε δουλεύοντας για την προετοιμασία του ντοκιμαντέρ;

Όταν ένα ντοκιμαντέρ γυρίζεται στα περισσότερα βασικά νησιά του Αιγαίου, σε διαφορετικές κλιματολογικές συνθήκες, όπως καταλαβαίνετε, δεν είναι ό,τι πιο εύκολο. Ένας βαθμός δυσκολίας, λοιπόν, υπήρχε από καθαρά καιρικά φαινόμενα. Μετά το άλλο είναι ότι συγκεντρώναμε ολόκληρο το υλικό για κάθε νησί και μετά έπρεπε να φύγουμε για τα γυρίσματα. Αυτό σημαίνει ότι τα γυρίσματα δεν διήρκεσαν, πχ οκτώ εβδομάδες συνεχόμενα, αλλά ότι το ντοκιμαντέρ πραγματοποιήθηκε μέσα σε περίοδο ενός χρόνου.

Πώς εξασφαλίστηκε χρηματοδότηση για την ταινία;

Πρώτος οργανισμός ήταν το «Τεκμήριο», που είναι ένα κοινό πρόγραμμα του Ε.Κ.Κ. και της ΕΤ-1, και υπήρχε βέβαια και μία πολύ σημαντική χορηγία από το Υπουργείο Αιγαίου. Βέβαια, αυτό δεν είναι κάτι καθόλου εύκολο να εξασφαλιστεί. Αλλά επειδή ο τότε υ-

πουργός ήταν πολύ ευαίσθητος σε θέματα του τύπου που καταγράφει και αναλύει στην κάμερά της η κα Καρρά, νομίζω ότι βοήθησε πιο πολύ απ' ό,τι κάποιος λιγότερο ευαίσθητος. Πάντως, οι συνθήκες παραγωγής για το ντοκιμαντέρ στην Ελλάδα είναι δύσκολες. Το ντοκιμαντέρ δεν είναι ένα είδος κινηματογράφου που είναι ιδιαίτερα «ανοιχτό» και «φιλικό», τουλάχιστον όσο μια ταινία μυθοπλασίας. Αλλά νομίζω ότι σιγά-σιγά θα βρει το δρόμο του – και θα το βρει και πάρα πολύ καλά. Βγαίνουν καλά ντοκιμαντέρ στην Ελλάδα, όπως το περσινό *Ο δρόμος προς τη Δύση* του Κυριάκου Κατζουράκη ή αυτό το πολύ σπουδαίο ντοκιμαντέρ της κυρίας Καρρά. Δύο-τρία ακόμη τέτοια φιλμ και το ντοκιμαντέρ θα πάρει άλλη θέση.

Ποια θα είναι η πορεία της ταινίας από δω και πέρα;

Ήδη η *Φωνή Αιγαίου* – και πριν ακόμη από την προβολή της στο Φεστιβάλ Ντοκιμαντέρ – είχε αγοραστεί από κορεάτικο κανάλι. Υπάρχει μεγάλο ενδιαφέρον από τηλεοπτικά κανάλια του εξωτερικού. Πιστεύω ότι θα πάει πάρα πολύ καλά αυτή η δουλειά – και σε φεστιβάλ του εξωτερικού, αλλά και σε πωλήσεις, σε κανάλια της κεντρικής Ευρώπης και της Ασίας. Τα πλεονεκτήματα της ταινίας είναι το άρτιο καλλιτεχνικό αποτέλεσμα και ότι η κα Καρρά θίγει μια σειρά από θέματα που σφάως δεν ενδιαφέρουν μόνο εμάς αλλά και τους ξένους. Η *Φωνή Αιγαίου* είναι μια ταινία-ντοκιμαντέρ που μπορεί να πάει πολύ καλά στις αίθουσες.

Συνέντευξη: Γιάννης Παλαβός

Οικολογικό ντοκιμαντέρ με απόκριση κοινού

Λυδία Καρρά, σκηνοθέτης της ταινίας

Ποιο ήταν το ερέθισμα που σας ώθησε να ασχοληθείτε με το Αιγαίο;

Η αγωνία μου για την επιταχυνόμενη καταστροφή του. Το Αιγαίο είναι μοναδικό στον κόσμο! Φύση και αρχιτεκτονική έχουν συνθέσει ένα τοπίο ιδιαίτερου κάλλους, ένα πολύτιμο οικοσύστημα που δυστυχώς δέχεται πολυμέτωπες επιθέσεις. Τι κάνουμε; Ανασκηκώνουμε τους ώμους μας με αδιαφορία όπως πριν χρόνια, όταν καταστρέφονταν, η μια μετά την άλλη, οι όμορφες ελληνικές πόλεις; Πραγματικά, μας νοιάζει μόνο το οικοπεδάκι μας και το σπιτάκι μας; Και το μεγάλο, πανέμορφο οικοπέδο της ελληνικής γης... σε ποιόν τελικά ανήκει; Γι' αυτό έκανα την ταινία. Με μια ανεπαίσθητη, ίσως και δονκιχωτική ελπίδα...

Η ταινία προβλήθηκε εκτός συναγωνισμού στο περασμένο Φεστιβάλ Ντοκιμαντέρ Θεσσαλονίκης. Πώς υποδέχτηκε το κοινό την ταινία;

Ανέλπιστα θερμά. Αμέσως μετά το φεστιβάλ υπήρξε ζήτηση της ταινίας για προβολές σ' όλη τη χώρα, ιδιαίτερα στα νησιά. Σε διάφορα μέρη, η ταινία είχε κανονιστεί να προβληθεί μόνο μια φορά αλλά λόγω ενδιαφέροντος του κοινού συνέχισαν οι προβολές. Στη Φολέγανδρο, από μια μέρα την έπαιζαν... για ένα μήνα! Η μεγαλύτερη ικανοποίηση όμως, για όλους τους συντελεστές, είναι τα υπέροχα γράμματα που λαμβάνουμε. Αυτή η ανταπόκριση του κόσμου ώθησε την Ευανθία Ρεμπούτσικα που συνέθεσε τη μαγική μουσική της ταινίας να ετοιμάσει το soundtrack σε CD. Και ακριβώς λόγω της θερμής αυτής ανταπόκρισης

η *Φωνή Αιγαίου* θα κυκλοφορήσει σε λίγες μέρες και σε μορφή ελληνικού – αγγλικού DVD.

Οι προηγούμενες ταινίες σας έχουν ταξιδέψει στο εξωτερικό αποσπώντας βραβεία και διακρίσεις. Θα επιδιώξετε να διαγράψετε και η *Φωνή Αιγαίου* ανάλογη πορεία σε φεστιβάλ του εξωτερικού;

Ζούσα χρόνια στο Λονδίνο και ίσως και γι' αυτό οι ταινίες μου έχουν παιχθεί πολύ έξω. Σε κάποια ξένα φεστιβάλ με γνωρίζουν πλέον και με ρωτούν αν έχω κάτι να στείλω. Η *Φωνή Αιγαίου* έχει ήδη κανονιστεί να προβληθεί στην Αμερική και την Ευρώπη και πρόσφατα αγοράστηκε στην Άπω Ανατολή. Συχνά με ρωτάνε αν έχω διαταγμό να προβληθεί εκτός Ελλάδος μια ταινία που αναπόφευκτα εμπεριέχει κριτική για το πώς μεταχειριζόμαστε τον όμορφο τόπο μας. Και απαντώ πως δεν έχω διαταγμό. Διότι, η ταινία αντιπαραβάλλει στις ασχήμιες, τη βαθιά ομορφιά του Αιγαίου που ακόμα υπάρχει (και ίσως και γι' αυτό πονάει το θέμα πιο πολύ!) Και σε τελική ανάλυση, είμαστε όλοι πολίτες του ίδιου αυτού μικρού και εύθραυστου πλανήτη.

Υπάρχει ενδιαφέρον για τη δημιουργία οικολογικών ντοκιμαντέρ στην Ελλάδα; Υπάρχουν νέοι σκηνοθέτες που στρέφονται προς το είδος;

Νομίζω ότι το ενδιαφέρον στην Ελλάδα για το οικολογικό ντοκιμαντέρ είναι πολύ μικρότερο απ' ό,τι στην υπόλοιπη Ευρώπη και την Αμερική ακόμα. Ίσως γι' αυτό ελάχιστοι ασχολούνται με το είδος. Αυ-

τό βέβαια είναι απλώς ο καθρέφτης μιας κοινωνίας στην οποία, μέχρι πρόσφατα, ελάχιστοι ένοιωθαν πραγματικά ως προτεραιότητά τους το περιβάλλον και την ποιότητα ζωής. Ευτυχώς τα τελευταία χρόνια κάτι αλλάζει. Η αναπάντεχα θερμή υποδοχή της *Φωνής Αιγαίου* που παίζεται σ' όλη τη χώρα, πάντα σε κατάμεστες αίθουσες, κάτι δείχνει. Προσωπικά, παρότι ξέρω αρκετούς και αξιόλογους νέους σκηνοθέτες στο χώρο του ντοκιμαντέρ δεν γνωρίζω

να ασχολούνται κάποιοι ειδικά με θέματα οικολογίας.

Ασχολείστε με τη σκηνοθεσία και την παραγωγή ντοκιμαντέρ στη χώρα μας είκοσι χρόνια σχεδόν. Τα πράγματα είναι πιο εύκολα τώρα για έναν δημιουργό που ενδιαφέρεται να γυρίσει ταινίες τεκμηρίωσης;

Τα περισσότερα χρόνια που ασχολούμαι με τη σκηνοθεσία και την παραγωγή ντοκιμαντέρ ήμουν στο Λονδίνο. Μόνο τα τελευταία πέντε χρόνια ζω & εργάζομαι στην Αθήνα. Κι έτσι, πραγματικά δεν ξέρω ποια ήταν η κατάσταση στην Ελλάδα για να μπορώ να συγκρίνω. Αυτό που ξέρω είναι ότι διεθνώς το ντοκιμαντέρ έχει κερδίσει πολύ έδαφος στην προτίμηση του κοινού. Το ίδιο συνειδητοποιώ ότι αρχίζει να συμβαίνει και εδώ. Στο κάτω – κάτω, οι πιο συναρπαστικές ιστορίες είναι αυτές της ίδιας της ζωής. Και ευτυχώς, η κρατική τηλεόραση σε συνεργασία με το Ελληνικό Κέντρο Κινηματογράφου στηρίζει το ποιοτικό ντοκιμαντέρ σε μια εποχή που το κόστος παραγωγής έχει αυξηθεί κατακόρυφα.

Συνέντευξη: Γιάννης Παλαβός

Χειμωνιάτικη νοσταλγία

του Κώστα Αϊνιάν

Ο Γρηγόρης Φωτιάδης, ένας παρηκμασμένος ηθοποιός, παλιά δόξα του θεάτρου, εισάγεται στο νοσοκομείο βαριά άρρωστος. Ο δύστροπος χαρακτήρας και οι σχιζοειδείς τάσεις του τον καθιστούν αμέσως ενοχλητικό στους υπόλοιπους ασθενείς του θαλάμου και το ιατρικό προσωπικό. Όσο όμως ο Φωτιάδης δεν προκαλεί προβλήματα στο νοσοκομείο, συλλογίζεται νοσταλγικά τα παιδικά του χρόνια στην ύπαιθρο. Στο νου του έρχονται στιγμιότυπα από την σχέση του με τον πατέρα του, ένα θυμόσοφο, λιγάκι αφελή αλλά βαθιά αισιόδοξο άνθρωπο, και την κοινή τους ζωή. Η καχυποψία και η αρνητικότητα του ηθοποιού βρίσκονται σε αντίθεση με το χιούμορ, την ελαφράδα και εν τέλει τη σοφία του πατέρα του. Ταυτόχρονα, ο ηθοποιός συνομιλεί και με τον γιατρό του, έναν κυνικό, άτεγκτο άνθρωπο – προσωποποίηση της επιστήμης. Τελικά, συλλογιζόμενος όλες αυτές τις αντιθέσεις και ζυγίζοντας τις πράξεις του, ο ηθοποιός θα οδηγηθεί στη συμφιλίωση και την πικρή ωριμότητα της αυτογνωσίας: έστω και την ύστατη στιγμή, τη στιγμή

ρων της. Πρωταγωνιστούν οι Αντώνης Βλασιδής, Δημήτρης Τζινιέρης και Βασίλης Καρβούνης, ενώ το καστ συμπληρώνουν οι Βίκυ Σταύρακα και Μαρία Τζελαλίδου. Γ.Π.

Το παρελθόν πμωρεί όταν το προδίδουν...

του θανάτου. Η Χειμωνιάτικη νοσταλγία είναι η πρώτη μεγάλου μήκους ταινία του Κώστα Αϊνιάν. Ο σκηνοθέτης, που συνυπογράφει και το σενάριο, προέρχεται από το χώρο της λογοτεχνίας και του θεάτρου και είναι αυτοδίδακτος στον κινηματογράφο. Η ταινία, έντονα ποιητική στη γραφή της, είναι μια σπουδή στην καλλιτεχνική φύση και τη δημιουργία, ενώ στηρίζεται κυρίως στο σενάριο και της ερμηνείας των τριών κύριων χαρακτήρων της.

Δευτέρα 22 Νοεμβρίου, Ολύμπιον, 17:30

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ

Ισορροπώντας τα αντίθετα...

Κώστας Αϊνιάν, σκηνοθέτης της ταινίας

Ξεκινήσατε από την Ιατρική, περάσατε από τη λογοτεχνία και το θέατρο κι έπειτα ασχοληθήκατε με τον κινηματογράφο. Πώς γονιμοποίησαν οι προηγούμενες ενασχολήσεις σας το κινηματογραφικό σας βλέμμα και με ποιο τρόπο αυτές αντανakλώνται στην πρώτη σας αυτή μεγάλου μήκους ταινία;

Νομίζω ότι αυτό φαίνεται στην ίδια την ταινία. Ίσως κάθε δικαιολογία θα ήταν περιττή, από τη στιγμή που καθένας μπορεί να το δει. Η ταινία έχει μέσα και λογοτεχνία – υπάρχει ένα δικό μου παλιό ποίημα που ακούγεται και, βέβαια, έχει και υπόθεση που σχετίζεται μ' ένα νοσοκομείο κι ένα γιατρό. Βεβαίως, έχει και θεατρικότητα, άλλη μια προηγούμενη ενασχόλησή μου. Θα έλεγα, όμως, ότι έχει και κινηματογραφικότητα, πράγμα το οποίο μπορεί να το διαπιστώσει ο θεατής. Και να ξέρετε ότι ένα μεγάλο μέρος της κινηματογραφικότητας αυτής οφείλεται στη δική μου δουλειά ως οπερατέρ.

Πώς ήταν εμπειρία της πρώτης μεγάλου μήκους ταινίας – και μάλιστα 12 χρόνια μετά από την τελευταία σας κινηματογραφική δουλειά;

Νομίζω ότι είναι για όλους μια δοκιμασία. Ίσως για μένα να ήταν λίγο παραπάνω. Δεν θα ήθελα να επεκταθώ περισσότερο πάνω σ' αυτό, ίσως για μένα ήταν ακόμη μεγαλύτερη δοκιμασία.

Ποιες ήταν οι διαφορές από το ντοκιμαντέρ και τη μικρού μήκους που είχατε κάνει πιο πριν;

Έχω πολλές διαφορές να εντοπίσω, αλλά θα έλεγα ότι κυρίως η διαφορά ήταν ποσοτική. Σαφώς, δεν χρειάζεται κανείς να δώσει εξηγήσεις γι' αυτό. Ειδικά όταν χρειάζεσαι πολλά πρόσωπα και διευθύνεις ένα συνεργείο τεράστιο. Πολλές φορές οι μικρού μήκους γίνονται αλλιώς, παρεϊστικά.

Η δραματουργία της ταινίας στηρίζεται στην αντιπαράθεση τριών προσώπων. Παρά τις ολοφάνερές αντιθέσεις τους, πόσο όμοια τελικά είναι μεταξύ τους αυτά;

Ο δραματουργός, ο σεναριογράφος, θα πρέπει να περιέχει μέσα του και τον έναν και τον άλλο. Σαφώς υπάρχει αντίθεση. Υπάρχουν δύο ορατές κόντρες στην ταινία: υπάρχει ένα δίπολο ανάμεσα στον πατέρα και το γιο και μία ακό-

μη κόντρα ανάμεσα στον ηθοποιό και τον γιατρό. Πόσο όμοια είναι; Νομίζω ότι αυτός που σκέφτεται να κάνει μια ταινία χωρίζει τον εαυτό του στα αντίθετά του και τα βάζει να τσακώνονται.

Οι ηθοποιοί πώς επιλέχθηκαν;

Θα έλεγα πως η ταινία είχε ξεκινήσει πριν ακόμη ξεκινήσει επίσημα. Είχα αρχίσει από μόνος μου την ταινία σκοπεύοντας να την τελειώσω μόνος μου. Εν πάση περιπτώσει, κάποι-οι που είδαν το υλικό μου, μου μίλησαν με κολαυευτικά λόγια και μου είπαν ότι θα ήταν καλό να την προτείνουμε. Ήδη, όμως, είχα κάνει τις κύριες επιλογές. Το κάστιγκ το έκανα μόνος μου, τους γνώριζα όλους, εκτός από τους δεύτερους ρόλους. Όλους τους υπόλοιπους ηθοποιούς τους γνώριζα προσωπικά.

Η υπόθεση πως η ταινία είναι τελικά μια βαθιά αισιόδοξη ταινία ευσταθεί;

Ειλικρινά, δεν ξέρω να σας πω με σιγουριά. Εκείνο που θα έλεγα σίγουρα είναι ότι πρόκειται για μια ταινία που επιστρέφει έναν άνθρωπο στις μνήμες του. Και οι μνήμες του είναι πάντα έγχρωμες. Οι αναμνήσεις είναι πάντα έγχρωμες και ψεύτικες, γιατί αυτά που ζήσαμε σαν λαχτάρα ξαναγυρίζουμε και τα βλέπουμε αλλιώς. Τα έχουμε ξεπεράσει: ξέρουμε και το αποτέλεσμα, αλλά πλέον η Ερινύα γίνεται Ευμενίδα. Είναι ακριβώς το ίδιο πρόσωπο και δεν είναι τυχαίο που στην αρχαιότητα Ερινύα και Ευμενίδα ήταν η ίδια θεότητα. Ίσως να ήθελα να συμφιλίωσω τον ίδιο τον πρωταγωνιστή με το παρελθόν του, παρόλο που τιμωρείται επειδή το πρόδωσε. Ήταν στις προθέσεις μου.

Γιώργος Μουζακίτης, διευθυντής παραγωγής

Ο Κώστας Αϊνιάν είναι παλιός γνωστός από τα χρόνια του Αντιφαστιβάλ Μικρού Μήκους στη Θεσσαλονίκη. Έχει εμπιστευτεί ξανά στο παρελθόν τις υπηρεσίες της ACCELERE σε παραγωγή ντοκιμαντέρ. Εδώ όμως επρόκειτο για μια φιξιόν ταινία μεγάλου μήκους όπου, έστω και σε πολύ περιορισμένο βαθμό, ο εκτελεστής παραγωγός κάνει κάποιες επιλογές που φαίνονται στο πανί. Στη συγκεκριμένη ταινία, οι αρμοδιότητές μου ήταν ότι συνήθως κάνει ένας διευθυντής παραγωγής. Λόγω όμως του περιορισμού στη χρηματοδότηση, η δουλειά μου ήταν πολλαπλασιασμένη επί δύο τουλάχιστον, κάτι που βεβαίως αφορούσε και τους υπόλοιπους συντελεστές της ταινίας.

[...] Τα χρήματα για την ταινία τα εξασφάλισε ο κύριος Αϊνιάν μόνος του. Η κακή συμπεριφορά του Ελληνικού Κέντρου Κινηματογράφου προς την εταιρεία μας έφτασε μέχρις του σημείου να επηρεάσει με τον χειρότερο τρόπο την παραγωγή. Ας σημειωθεί ότι είναι η πρώτη φορά που δεν δίνονται χρήματα για transfer ταινίας του προγράμματος «Νέο Βλέμμα», που παρεμπιπτόντως έχει παραχθεί από την εταιρεία που εισήγαγε στην Ελλάδα το transfer για τον κινηματογράφο.

[...] Καθώς η αφήγηση με την απαραίτητη ρητορεία του συγγραφέα μετουσιώνεται σε εικόνα, το κυρίαρχο παιχνίδι που για μένα αποτελεί το ενδιαφέρον στοιχείο της ταινίας είναι η συνεχής αλληλεπίδραση του φιλικού χρόνου που εμφανίζεται σαν εξωτερικό στοιχείο της αφήγησης με τον εσωτερικό χρόνο της μνήμης που δίνει μια σαφώς μεταφυσική διάσταση στην ταινία.

[...] Η μόνη και μόνιμη φανερά αδυναμία σ αυτήν και σ' οποιαδήποτε ελληνική ταινία αυτά τα τελευταία χρόνια και με ελάχιστες εξαιρέσεις είναι η απουσία παραγωγού. Και βεβαίως δεν εννοώ εκτελεστή παραγωγού αλλά πραγματικού καλλιτεχνικού παράγοντα, που θα έχει τον πρώτο λόγο στην ενοποιητική διαδικασία ανάμεσα στα μέσα και τον σκοπό που επιδιώκεται.

[...] Οι ελληνικές ταινίες, ακόμα και σήμερα, δεν μπορούν να σταθούν σε επίπεδο παραγωγής επάξια δίπλα στις ευρωπαϊκές. Γιατί δεν λείπουν πλέον μόνον χρήματα. Η αδιάτακτη πολιτική των τελευταίων χρόνων για τον κινηματογράφο έχει καταστρέψει μάλλον οριστικά το μεγαλύτερο μέρος της ούτως ή άλλως αναιμικής κινηματογραφικής υποδομής της χώρας. Αυτήν τη στιγμή έχουμε φτάσει ξανά σε μια κατάσταση πρωτογονισμού, αντίστοιχη ίσως της εποχής που ο Φίνος έκανε τις πρώτες ερασιτεχνικές του προσπάθειες. Αυτήν τη στιγμή χρειαζόμαστε σαν κινηματογραφία πολύ περισσότερα πράγματα από χρήματα. Βέβαια για όσους δεν σκίζουν τα ρούχα τους για την οπωσδήποτε και με κάθε τρόπο ύπαρξη Εθνικής κινηματογραφίας, τα πράγματα ίσως αυτομάτως γίνονται πολύ πιο απλά.

Συνεντεύξεις: Γιάννης Παλαβός

Αλεμάνια

του Ηλία Γιαννακάκη

Η Αλεμάνια είναι μια πανέμορφη λίμνη στα νότια της Αιθιοπίας, τόπος ονειρικός, τόπος απόδρασης από την πραγματικότητα. Η Αλεμάνια είναι ένας πίνακας που ζωγράφισε η Ισαβέλλα για να της θυμίσει το μέρος στο οποίο δεν μπόρεσε ποτέ να πάει, χάνοντας έτσι το μοναδικό της έρωτα. Τριανταπέντε χρόνια αργότερα ο πίνακας αυτός είναι η πιο γλυκιά της ανάμνηση. Της θυμίζει τη μέρα που ο πατέρας της αντιδρώντας στον έρωτά της την έδιωξε από το σπίτι τους στην Αιθιοπία για να την παντρεύει με κάποιον άγνωστο άντρα στην Αθήνα. Ο παλιός της έρωτας δεν έχει πάψει όμως να ασχολείται μαζί της. Μέσα στην παρακμή των ηρώων η ελπίδα και η ανάμνηση δεν πεθαίνουν. Ένα μυστικό και μια ανατροπή στο τέλος θα δώσουν μια πνοή αισιοδοξίας στους ταλαιπωρημένους αυτούς ανθρώπους. Ο Ηλίας Γιαννακάκης διαχειρίζεται με ευαισθησία το θέμα του, αφήνοντας «χώρο» στους εξαιρετικούς ηθοποιούς του να αποδώσουν τα ατόφια συναισθήματα τους.

Δευτέρα 22 Νοεμβρίου, Ολύμπιον, 22:30

Μια ευαίσθητη ματιά για έναν ανεκπλήρωτο έρωτα και τους ανθρώπους που δεν ξεχνάνε να αγαπάνε ακόμα και μέσα σε μια ζοφερή πραγματικότητα.

B.P.

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΕΙΣ

Στην ελληνική παροικία της Αιθιοπίας

Ηλίας Γιαννακάκης, σκηνοθέτης της ταινίας

Αν και πρόκειται για την πρώτη μεγάλη μήκους ταινία σας είναι μια ταινία φιλόδοξη και όχι μια μικρή παραγωγή. Σας φόβισε καθόλου το γεγονός αυτό; Πράγματι δεν είναι μια επιλογή που θα ταίριαζε σε έναν πρωτοεμφανιζόμενο σκηνοθέτη. Και εγώ για να πω την αλήθεια λογικά σκεπτόμενος δε θα ήθελα να εμπλακώ σε ένα τόσο μεγάλο σχέδιο. Απλά και μόνο αυτή η ιστορία, η υπόθεση της Αιθιοπίας και γενικά όλο αυτό το πλέγμα που αναπτύσσουμε στην ταινία αποτελούσε ένα υλικό που ούτως ή άλλως με ντρινγκάριζε πάρα πολύ να ασχοληθώ μαζί του. Σε ένα μικρότερο ή μεγαλύτερο βαθμό άλλωστε υπάρχει μια προσωπική εμπλοκή δική μου, καθώς κατάγομαι κι εγώ από την ελληνική παροικία της Αιθιοπίας. Ήθελα οπωσδήποτε να αναφερθώ σ' αυτά τα πρόσωπα, σ' αυτόν τον κόσμο, σ' αυτόν το μικρόκοσμο. Κατά συνέπεια παρά τις δυσκολίες το κίνητρο ήταν πολύ υψηλό για να ασχοληθώ με αυτήν την υπόθεση.

Συναντήσατε δυσκολίες κατά τη δημιουργία της ταινίας και τι αφορούσαν αυτές;

Οι δυσκολίες που συναντήσαμε αφορούσαν κυρίως το οικονομικό μέρος γιατί τα χρήματα που είχαμε ήταν πολύ λίγα, κάτι που εντέλει ξεπεράστηκε χάρη στη γενναία συμβολή όλων των συντελεστών, ηθοποιών, συνεργείου, ομάδα παραγωγής και όλων των υπολοίπων. Παρόλα αυτά από όσο μπορώ τουλάχιστον να

αντιληφθώ και να συμπεράνω αυτή η οικονομική ένδεια δε βγήκε στο πανί, δε βγήκε δηλαδή στο τελικό αποτέλεσμα και αυτό μας κάνει χαρούμενους.

Οι χαρακτήρες της ταινίας φεύγουν από τον τόπο που μεγάλωσαν την Αιθιοπία, επιστρέφοντας στον τόπο καταγωγής τους, σε μια επιλογή που δεν είναι δική τους. Κατά πόσο ο δεσμός τους με εκείνη την πατρίδα επηρεάζει τη μετέπειτα ζωή τους; Είναι κάτι που το ζήσατε κι εσείς;

Εγώ προσωπικά δεν έχω ζήσει στην Αιθιοπία, έχει ζήσει όμως όλη μου η οικογένεια. Έχω δηλαδή εισπράξει πολύ έντονα αυτό το αίσθημα. Από κει και πέρα το ενδιαφέρον ήταν να δείξουμε τους ανθρώπους σε έναν μικρόκοσμο, όπως είναι η ελληνική παροικία της Αιθιοπίας κάτι που ουσιαστικά αναφέρεται και στις υπόλοιπες ελληνικές παροικίες μιας και υπήρχε πάντα ένα ιδιαίτερο κλίμα από τους Έλληνες εκεί. Δένονταν με τον τόπο τους και η αναγκαστική αποχώρησή τους μετά όπως έγινε στην περίπτωση της Αιθιοπίας μιας και άλλαξε το καθεστώς το '74, σίγουρα τους τράβαγε το χαλί κάτω από τα πόδια. Οι χαρακτήρες λοιπόν έτσι κι αλλιώς κουβαλάνε προβλήματα κάτι που το βλέπουμε από την αρχή στην ταινία. Και το γεγονός της αναγκαστικής εξορίας αποτελούσε ένα πολύ ενδιαφέρον δραμα-

τουργικά υλικό για μένα. Ο τόπος απλά επηρεάζει τον τρόπο με τον οποίο εκτυλίσσονται οι σχέσεις μεταξύ τους. Είναι διαφορετικό να δούμε ένα χαρακτήρα στα πλαίσια μιας μεγαλούπολης ή μιας μητρόπολης και διαφορετικό να τον δούμε στα πλαίσια ενός χωριού όπως ουσιαστικά ήταν η ελληνική παροικία της Αιθιοπίας. Την ίδια στιγμή όμως ήταν και άνθρωποι οικονομικά εύρωστοι. Είναι ένας συνδυασμός λίγο περίεργος.

Πρόκειται παρόλα αυτά για μια ταινία ουσιαστικά χαρακτήρων και ηθοποιών. Πρέπει να πω ότι ήμουν καταρχήν πολύ τυχερός που είχα όλους αυτούς τους ηθοποιούς στη διάθεσή μου. Είναι όλοι ένας κι ένας, είναι ο ανθός του ελληνικού θεάτρου. Η επιλογή έγινε γιατί το να δουλεύω με ηθοποιούς είναι κάτι που πάντα με ενδιέφερε, δίνω σ' αυτό περισσότερη βάση από οτιδήποτε άλλο. Πιστεύω ότι αν ο ηθοποιός δεθεί αρμονικά με το χαρακτήρα και βγει αρμονικά όλο αυτό το πράγμα αυτό είναι το Α και το Ω για μια ταινία. Πρέπει να αναφέρω ότι όσο αφορά τους ηθοποιούς δεν λειτουργήσαμε με βάση τη λογική της διεκπεραίωσης, αλλά ήταν ενεργή και η δική τους συμμετοχή με προτάσεις. Και αυτό προσπάθησα και εγώ να αξιοποιήσω, να αξιοποιήσω τη δική τους πρωτοβουλία.

Υβόνη Μαλιτέζου, ηθοποιός της ταινίας

[...] Ο σκηνοθέτης και το σενάριο της ταινίας ήταν τα πρώτα στοιχεία που με έπεισαν να υποδυθώ αυτόν το ρόλο. Και η αρχική μου αίσθηση επιβεβαιώθηκε κατά τη διάρκεια των προβών και των γυρισμάτων.

[...] Με τον κ. Καταλειφό υπάρχει κοινή κινηματογραφική και θεατρική παιδεία. Με τους νεότερους συνεργαστήκαμε πολύ αρμονικά και ιδιαίτερα με την Εκάβη Ντούμα και το Γιάννη Δρίτσα που υποδύονταν τους χαρακτήρες στην παιδική ηλικία. Κι αυτό γιατί κάναμε πρόβες μαζί και αντιμετωπίζαμε από κοινού τους χαρακτήρες για να υπάρχει συνέχεια του ρόλου. Με την Εκάβη Ντούμα, που υποδύομαι τον ίδιο ρόλο σε διαφορετικές ηλικίες, δουλέψαμε μαζί και παρακολουθούσα εγώ τις δικές της πρόβες και αυτή τις δικές μου ακριβώς για να υπάρχει αυτή η συνέχεια.

[...] Το σενάριο της ταινίας διαμορφώθηκε στις πρόβες. Υπήρχαν δηλαδή οι χαρακτήρες, η ιστορία, η υπόθεση του έργου, αλλά οι διάλογοι διαμορφώθηκαν στις πρόβες και συμπληρώνονταν μέρα με τη

μέρα. Κοιτώντας πρόσφατα τα σενάρια, διαπίστωσα πως είχα πέντε διαφορετικά σενάρια στα χέρια μου.

[...] Η Ισαβέλλα, ο χαρακτήρας που υποδύομαι, είναι μια γυναίκα που δεν ερωτεύεται ποτέ, που δεν προλαβαίνει να ερωτευτεί ουσιαστικά. Κι αυτό γιατί τα θέλω της και οι επιθυμίες της, καθορίζονται από τον πατέρα της, από την οικογένειά της κι από τον τρόπο ζωής της ελληνικής παροικίας της Αιθιοπίας στην οποία ζει μέχρι τα 20. Αυτή η πατρική εξάρτηση και η ατολμία της την οδηγούν στην αποδοχή ενός γάμου που δεν είναι ευτυχισμένη σ' αυτόν. Και μετά έρχεται η αυτοκτονία του γιου της που την βαραίνει και αυτό είναι που την κάνει και κλείνεται στον εαυτό της και να υπάρχει αυτή η σιωπή.

[...] Επιδιώκω πάντα να παίζω σε ελληνικές ταινίες και ιδιαίτερα να συνεργάζομαι με νέους σκηνοθέτες. Ο ελληνικός κινηματογράφος μπορεί να στηρίζεται σε καλούς ηθοποιούς. Οι ηθοποιοί παίζουν, υπάρχουν, αφηγούνται και δίνουν χρώματα και ουσία στην αφήγηση. Αυτή η κάπως αφαιρετική σκηνοθετική άποψη που επικρατούσε παλιά αποτελεί παρελθόν.

Συνεντεύξεις: Βαγγέλης Ρηγάς

Τιμητική εκδήλωση στον ΙΑΚΩΒΟ ΚΑΜΠΑΝΕΛΛΗ

Το Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης θα πραγματοποιήσει τιμητική εκδήλωση με την απονομή Χρυσού Αλέξανδρου, στον σπουδαίο θεατρικό συγγραφέα, σεναριογράφο και σκηνοθέτη Ιάκωβο Καμπανέλλη, σήμερα στις 21:30 στην αίθουσα ΠΑΥΛΟΣ ΖΑΝΝΑΣ. Εισηγητές είναι ο Γιώργος Λαζαρίδης και ο Γιάννης Μπακογιαννόπουλος.

Κορυφαίος θεατρικός συγγραφέας, ανανέωσε ριζικά και καθόρισε αποφασιστικά το μεταπολεμικό ελληνικό θέατρο

με έργα σταθμούς, όπως «Η αυλή των δαυμάτων», «Η έβδομη μέρα της δημιουργίας», «Το παραμύθι χωρίς όνομα», «Ο μπαμπάς ο πόλεμος», «Η γειτονιά των αγγέλων», «Το μεγάλο μας τσίρκο» και πολλά άλλα. Είναι επίσης ο σεναριογράφος μυθικών ταινιών του ελληνικού κινηματογράφου, της Στέλλας του Μιχάλη Κακογιάννη και του Δρόκου του Νίκου Κούνδουρου. Ο Καμπανέλλης είχε μια βραχεία πορεία, δυστυχώς, ως σκηνοθέτης στον κινηματογράφο: Γύρισε όλες και όλες δύο ταινίες, την κωμωδία *Η Χιονάτη και τα επτά γεροντοπαλικάρα* με την αξέχαστη Τζένη Καρέζη και, το 1968, μες την Χούντα, ξαφνιάζει με το *Κανόνι και τ' αηδό-νι*. Η ταινία κέρδισε βραβείο σεναρίου στο Φεστιβάλ Θεσσαλονίκης το 1968.

Το κανόνι και τ' αηδόνι είναι ένα αντιπολεμικό φιλμ. Τρεις ιστορίες υπό μορφή κωμωδίας, τραγωδίας και σάτιρας που εκτυλίσσονται γύρω από το θέμα της Κατοχής και της Αντίστασης. Το πρώτο (*Το ρολόι*) και το τρίτο μέρος (*Οι αντίπαλοι*) είναι εμπνευσμένο από την κατοχή και το δεύτερο (*Ο κρυφός αρραβώνας*) από τον απελευθερωτικό αγώνα των Κυπρίων. Με έντονη σατιρική και σκωπτική διάθεση, αλλά και έκδηλη αγάπη και θερμότητα για τους ήρωές του, ο Καμπανέλλης ξετυλίγει τις φιγούρες-καρικατούρες, καυτηριάζοντας με τον πιο γλυκό τρόπο τα ελληνικά ήθη.

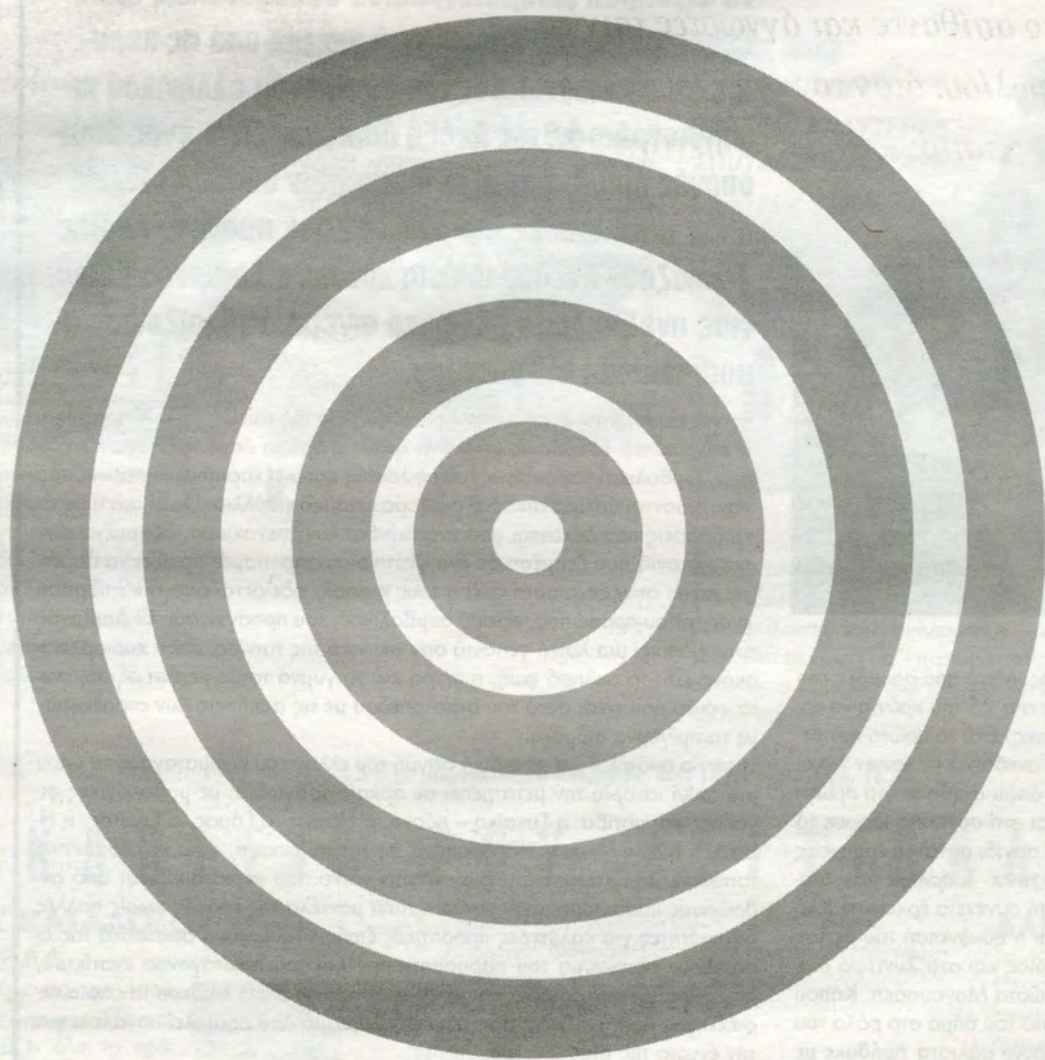
Δευτέρα 22 Νοεμβρίου, Παύλος Ζάννης, 21:20

Να μη ξεχάσω...

• **Προσεχώς (αίθουσα Τωνια Μαρκετάκη, σήμερα στις 00:00):** Προβολές από βίντεο ελληνικών κινηματογραφικών ταινιών που βρίσκονται στο τελευταίο στάδιο της επεξεργασίας. Οι προβολές είναι ανοικτές στο κοινό με διαπιστεύσεις και Σινεκάρτα (χωρίς εισιτήριο). Στις προβολές αυτές θα παρίσταται ο σκηνοθέτης και θα ακολουθεί συζήτηση με το κοινό για την εξέλιξη της δουλειάς τους.

• **Ανοιχτή οδόν (Μουσείο Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης, σήμερα στις 18:00):** Με πρωτοβουλία της Εταιρίας Ελλήνων Σκηνοθετών παρουσιάζεται μια ειδική ζώνη προβολών ανεξάρτητων ταινιών γυρισμένων σε ψηφιακό βίντεο. Οι προβολές είναι ανοικτές στο κοινό με διαπιστεύσεις και Σινεκάρτα (χωρίς εισιτήριο).

είμαστε ελληνοκεντρικοί!

Το «κέντρο» στηρίζει την ελληνική ταινία

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ

ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ

Πανεπιστημίου 10, 106 71 Αθήνα Τηλ. 210 3678500 Fax 210 3648269

e-mail: info@gfc.gr www.gfc.gr

Isabelle Huppert

“Θεωρώ πως ο

κινηματογράφος είναι ένα

εργαλείο αναζήτησης της

αλήθειας, και συμμετέχοντας

σε αυτό το εργαλείο ο ηθοποιός

πρέπει να το υπηρετεί,

δίνοντας βάθος στις πιο

προσωπικές και ιδιαίτερες

πλευρές των ρόλων.”

Μιλάει με πάθος για την «Έντα Γκάμπλερ» του Ίψεν, που πρόκειται να υποδυθεί σε λίγο καιρό στο θέατρο, στο Παρίσι: «**Νομίζω ότι αυτός ο ρόλος γράφτηκε για μένα. Την καταλαβαίνω απόλυτα αυτή τη γυναίκα.** Με τον ίδιο ζήλο εκφράζεται και για το νέο ασιατικό σινεμά, όπου βλέπει το μέλλον του κινηματογράφου. Οπδήποτε καινούριο πυροδοτεί μέσα της τον ενθουσιασμό και την περιέργεια. Γι' αυτό και όταν η Σουηδέζα δημοσιογράφος του γκρουπ της ομαδικής συνέντευξης, της ανέφερε το όνομα του Λούκας Μούντινσον, το οποίο δήλωσε με αφοπλιστική ειλικρίνεια πως δεν γνώριζε, της ζήτησε να σημειώσει σε ένα χαρτί τίτλους ταινιών του, για να τις αναζητήσει. Μην εκπλαγείτε λοιπόν αν η επόμενη σπουδαία ερμηνεία της Ιζαμπέλ Ινέρ μιλάει σουηδικά.»

ΣΗΜΑΣΙΑ ΕΧΕΙ ΝΑ ΚΡΥΒΕΙΣ

Αυτό που κρύβεις είναι πιο σημαντικό από αυτό που δείχνεις. Κι αυτή είναι η ουσία του κινηματογράφου. Το σινεμά είναι οθόνη πρώτα από όλα. Κι επειδή είναι οθόνη ίσως, κουβαλάει στη διαδικασία δημιουργίας της ταινίας μια «μεταφορά», γιατί στην οθόνη δείχνεις κάτι αλλά ταυτόχρονα κρύβεσαι πίσω από αυτήν. Νομίζω ότι το σινεμά είναι ακριβώς ο χώρος όπου μπορείς να πεις περισσότερα πράγματα κρύβοντας παρά δείχνοντας. Κι όταν λέω να κρύβεις, είναι περισσότερο το να μην είσαι τόσο προφανής στον τρόπο που δείχνεις τα πράγματα. Καμιά φορά οι αμερικάνοι ηθοποιοί είναι πολύ προφανείς στις ερμηνείες τους, υπογραμμίζουν τα πάντα. Και δεν νομίζω ότι αυτό είναι απαραίτητο στο σινεμά, γιατί το σινεμά είναι ένας τόπος όπου ο θεατής μπορεί να αφήσει την φαντασία του να ταξιδέψει. Κι έτσι αν υπογραμμίζεις πολύ αυτό που δείχνεις ή αυτό που σκέφτεσαι ή αυτό που λες, δεν αφήνεις χώρο για τη φαντασία. Κι έτσι, κλείνεις αντί να ανοίγεις.

Η ΔΑΣΚΑΛΑ ΤΟΥ ΠΙΑΝΟΥ

Ο χαρακτήρας και το γραπτό κείμενο ήταν πολύ ριζοσπαστικός. Η ταινία προσπάθησε να τον αλλάξει, προσδίδοντας σε αυτόν περισσότερο συγκινησιακά στοιχεία.

ΣΙΝΕΜΑ «ΧΩΡΙΣ ΣΥΝΟΡΑ»

Δεν πιστεύω ότι η γλώσσα είναι φραγμός στην επιτυχία μιας ταινίας έξω από τα σύνορα της χώρας της. Ο κινηματογράφος είναι μια παγκόσμια γλώσσα, βασισμένος στην εικόνα. Δεν έχουμε παρά να δούμε τη μεγάλη επιτυχία που γνωρίζουν τα τελευταία χρόνια οι ασιατικές ταινίες. Είναι ταινίες που ανήκουν σε όλους, κι ας μιλάνε μια γλώσσα που είναι άγνωστη στους περισσότερους.

ΣΤΑΡ Ή ΔΙΑΝΟΟΥΜΕΝΗ ΗΘΟΠΟΙΟΣ;

Και τα δύο. Προσωπικά, δεν μπορώ να φανταστώ να είμαι ηθοποιός χωρίς να δίνω ένα στοχασμό, μια σκέψη πάνω σε μια ερμηνεία. Αυτό που ενδιαφέρει πάρα πολύ είναι να δώσω νόημα στη δουλειά μου και να βρεθώ στο ίδιο σταυροδρόμι με σκηνοθέτες, με τους οποίους μοιραζόμαστε την ίδια προβληματική.

ΕΥΡΩΠΗ Ή ΧΟΛΙΓΟΥΝΤ;

Νομίζω ότι στο ευρωπαϊκό σινεμά υπάρχουν πολύ σημαντικοί χαρακτήρες για έναν ηθοποιό. Πολύ συχνά, οι αμερικανίδες πρωταγωνίστριες μας ζηλεύουν γιατί πιστεύουν ότι στην Ευρώπη υπάρχουν καλύτεροι ρόλοι που σκιαγραφούν πολύ πιο ενδιαφέρουσες γυναικικές φιγούρες.

Η ΥΠΟΚΡΙΤΙΚΗ ΣΤΟ ΣΥΓΧΡΟΝΟ ΣΙΝΕΜΑ

Ο κινηματογράφος έχει αλλάξει αρκετά τα τελευταία χρόνια, πηγαίνοντας ακόμα πιο μακριά μέσα σε βαθιές και ιδιαίτερες πτυχές των ανθρώπων, των χαρακτήρων και των ηθοποιών. Θεωρώ πως ο κινηματογράφος είναι ένα εργαλείο αναζήτησης της αλήθειας, και συμμετέχοντας σε αυτό το εργαλείο ο ηθοποιός πρέπει να το υπηρετεί, δίνοντας βάθος στις πιο προσωπικές και ιδιαίτερες πλευρές των ρόλων. Αυτό ξεκίνησε στην Αμερική, με ηθοποιούς όπως Μοντγκόμερι Κλιφτ και ο Ρόμπερτ Ντε Νίρο που είχαν μια εμβάθυνση στους χαρακτήρες, και άρα στην αποκάλυψη. Με τον ίδιο τρόπο προχωρώ κι εγώ, βαδίζοντας σε αυτά τα χνάρια.

ΕΠΙΛΕΓΟΝΤΑΣ ΤΟΥΣ ΡΟΛΟΥΣ

Το βασικό και σχεδόν μοναδικό μου κριτήριο είναι ο σκηνοθέτης. Φυσικά, όταν πρόκειται για πρωτοεμφανιζόμενο σκηνοθέτη δίνω περισσότερη σημασία στο σενάριο, το χαρακτήρα, το ρόλο. Όταν όμως δουλεύω με τον Χάνεκε ή τον Σαμπρόλ, δεν υπάρχει περίπτωση να μη δεχθώ αυτό που μου προτείνουν.

«IN AMERICA» ΜΕ ΤΟΝ ΓΕΡΖΙ ΣΚΟΛΙΜΟΦΣΚΙ

Βρισκόμαστε ακόμα σε πολύ αρχικό στάδιο της ταινίας, η οποία βασίζεται στο ομώνυμο βιβλίο της Σούζαν Σόνταγκ. Μαζί με τον παραγωγό Πάουλο Μπράνκο αγοράσαμε τα δικαιώματα του βιβλίου και το προτείναμε στον Πολωνό σκηνοθέτη Γέρτζι Σκολιμόφσκι, ο οποίος δουλεύει αυτή τη στιγμή στη δασκευή του σεναρίου. Πρόκειται για την αληθινή ιστορία μιας διάσημης Πολωνής ηθοποιού του θεάτρου, που κάποια στιγμή θέλει να παρατήσει την ηθοποιία γιατί έχει το όνειρο μιας καινούριας ζωής στην Αμερική. Αλλά δεν έχει το όνειρο της επιτυχίας στην Αμερική, αλλά το όνειρο μιας πιο αληθινής ζωής. Ο ασυνήθιστος τρόπος που η Σόνταγκ περιγράφει τον χαρακτήρα έγκειται στο ότι δεν πρόκειται για κάποιον που θέλει να κατακτήσει το αμερικάνικο όνειρο. Είναι περισσότερο ένα εσωτερικό όνειρο που τυχαίνει απλά να συμβαίνει στην Αμερική, στο γύρισμα του σκηνικού.

ΤΟ ΧΤΙΣΙΜΟ ΤΟΥ ΡΟΛΟΥ

Από τη στιγμή που παίρνω ένα σενάριο στα χέρια μου, υπάρχει μια αρκετά μεγάλη περίοδος σκέψης για να αποφασίσω αν θα δεχθώ ή θα το απορρίψω. Εκτός κι αν είναι το καλύτερο σενάριο ή ο καλύτερος σκηνοθέτης στον κόσμο, οπότε δεν χρειάζομαι ούτε ένα λεπτό για πω να. Από τη στιγμή όμως της απόφασης και μετά, είναι μια σχεδόν ασυνείδητη διαδικασία. Ο χαρακτήρας γίνεται κάτι που αρχίζει να χτίζεται μέσα σου, κάτι που σε τρέφει. Δημιουργείται σιγά σιγά μέσα σου μια προβολή, μια φαντασίωση του εαυτού σου. Κι αν έχεις αυτό το όραμα του χαρακτήρα, είναι ένας καλός λόγος να κάνεις την ταινία. Θα έλεγα ότι είναι μια πολύ πνευματική, διανοητική διαδικασία.

Επιμέλεια: Τζένη Παυλίδου

ΜΠΟΥΤΑΡΗ ΑΠΟ ΤΟ 1879

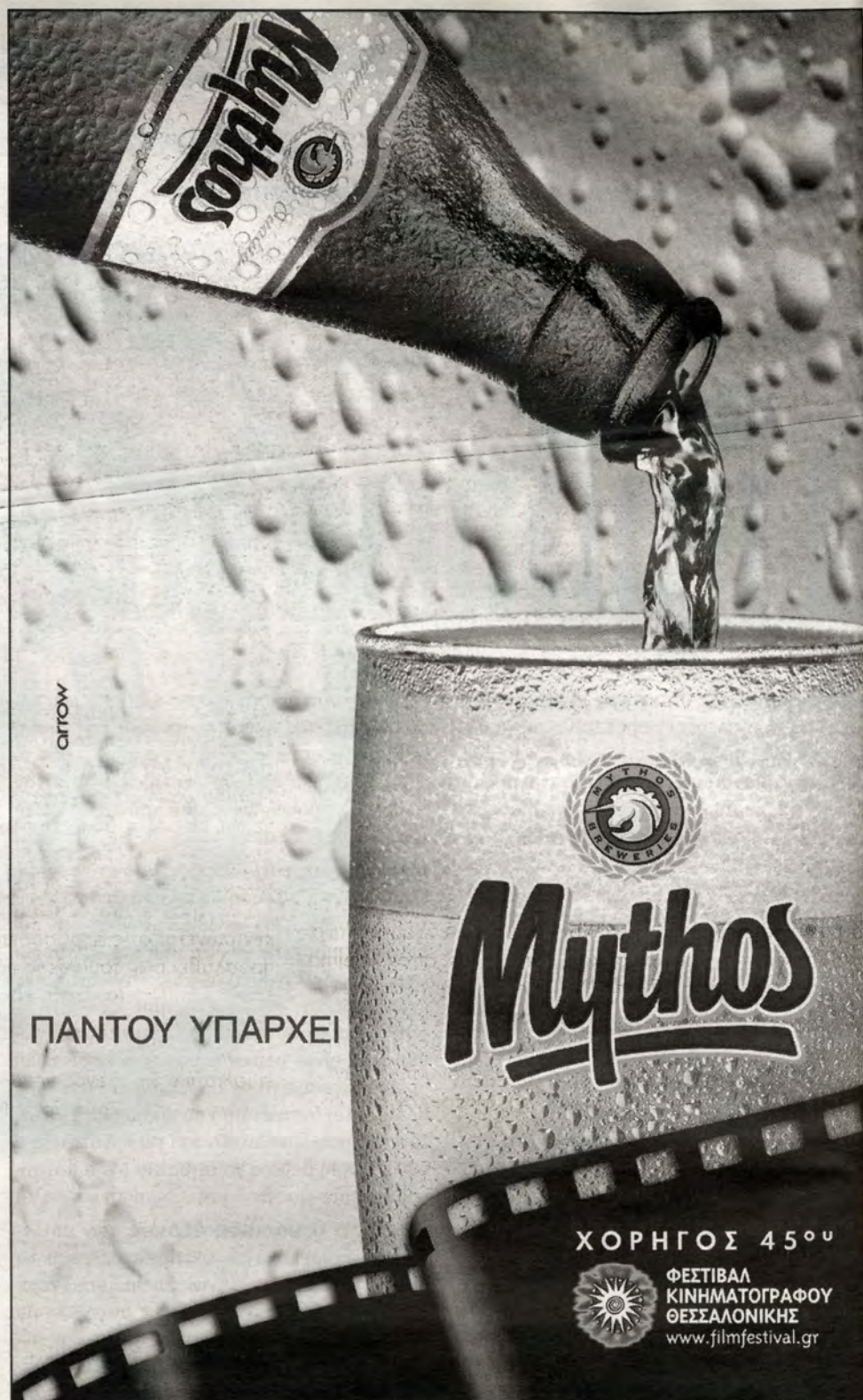
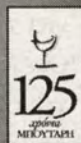
Εδώ και 125 χρόνια
η ποιότητα
μάς έγινε τρόπος ζωής.

Πριν 125 χρόνια, θέσαμε τις βάσεις μιας εξελιγμένης οινοποιτικής φιλοσοφίας με κύριο άξονα την προσήλωση στην ποιότητα. Από τότε, δημιουργούμε αμπελώνες σε ολόκληρη την Ελλάδα και επισκέψιμα οινοποιεία που ενσωματώνονται στη ζωή της κάθε περιοχής αναδεικνύοντας τη μοναδικότητά της. Προάγουμε τις ελληνικές ποικιλίες στην Ελλάδα και στο εξωτερικό. Αναδεικνύουμε τις ξένες ποικιλίες στον τόπο μας. Στήριζουμε κάθε δραστηριότητα που προωθεί τον πολιτισμό σε κάθε του έκφραση. Κατακτάμε σημαντικές βραβεύσεις σε διεθνείς διαγωνισμούς, με αποκορύφωμα τις 8 βραβεύσεις από το έγκυρο περιοδικό "Wine and Spirits", ως "Διεθνές Οινοποιείο της χρονιάς". Εδώ και 125 χρόνια παραμένουμε πιστοί στην ποιότητα. Γι' αυτό και η ποιότητα μάς έγινε τρόπος ζωής.

www.boutari.gr

BOUTARI

ΠΟΙΟΤΗΤΑ ΖΩΗΣ

ΠΑΝΤΟΥ ΥΠΑΡΧΕΙ

ΧΟΡΗΓΟΣ 45°

ΦΕΣΤΙΒΑΛ
ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
www.filmfestival.gr

ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ

Περιπλανώμενη οικογένεια / Familia rodante

του Pablo Trapero (Αργεντινή/Ισπανία/Γαλλία/Γερμανία/Βραζιλία/Μ.Βρετανία, 2004)

Η Emilia είναι γηραιότερο μέλος μιας οικογένειας. Μόλις έχει γιορτάσει τα γενέθλια της περιτριγυρισμένη από τις φίλες της και την πολυπληθή οικογένειά της: τον Oscar και την γυναίκα του Martha, την κόρη της Claudia και τον άνδρα της Ernesto, τα παιδιά τους και εγγόνια της. Ένα τηλεφώνημα από την αδελφή της αναγγέλλει ένα χαρμόσυνο γεγονός: η κόρη της παντρεύεται. Η Emilia είναι αποφασισμένη να παραβρεθεί στο γάμο ανιψιάς της πλαισιωμένη από την οικογένειά της. Καθώς η απόσταση που πρέπει να διανυθεί είναι μεγάλη -1200 χιλιόμετρα- ένα τροχόσπιτο θα γίνει το όχημα πάνω στο οποίο θα συνυπάρχουν οι διαφορετικές γενιές αυτής της οικογένειας. Το ταξίδι αποδεικνύεται περιπετειώδες: το τροχόσπιτο χαλάει και γρήγορα στην επιφάνεια έρχονται απωθημένες επιθυμίες και συναισθήματα. Οι οικογενειακές σχέσεις διαταράσσονται και νέες ισορροπίες είναι αναγκαίο να βρεθούν.

Οι οικογενειακές σχέσεις είναι η πρώτη ύλη σ' αυτή την παράξενη ταινία δρόμου. Σ' αντίθεση με την τυπολογία του είδους όπου το εξωτερικό τοπίο επιβάλλεται στους χαρακτήρες, σ' αυτή τα κεντρικά πρόσωπα μοιάζουν να διασπορούν για τους τόπους που διασχίζουν. Έγκλειστοι μέσα στον περιορισμένο χώρο της καμπίνας θα βρεθούν ξαφνικά αντιμέτωποι με την κρυφή όψη των σχέσεων τους. Αυτό που απεικονίζει η ταινία είναι η αφανής ενδοχώρα των οικογενειακών σχέσεων: Απωθημένες και ένοχες επιθυμίες, εντάσεις και βία, πόθος και πάθος. Καθώς τα χιλιόμετρα αυξάνονται αποκαλύπτονται όλο και περισσότεροι οι αληθινές όψεις των σχέσεων. Και στο μέσο όλων αυτών η Emilia, μια φιγούρα απόλυτα μητριαρχική που με τη σκηνοθετική της παρουσία επιβάλλεται. Ο σκηνοθέτης σχεδιάζει αυτό το πορτρέτο της οικογένειας με ζεστά χρώματα: η δύναμη και η ένταση της απεικόνισης προκύπτει από τη συναισθηματική εγγύτητα με την οποία παρουσιάζονται τα πρόσωπα: πρωταγωνίστρια είναι η γιαγιά του σκηνοθέτη. Η ταινία έκανε την πρεμιέρα της στο Φεστιβάλ Βενετίας (2004). Ο Pablo Trapero είναι γνώριμος του κοινού του Φεστιβάλ Θεσσαλονίκης, καθώς η πρώτη του ταινία *Mundo Grúa* είχε δημιουργήσει αίσθηση όταν προβλήθηκε, ενώ δεύτερη του *El Bonaerense* συμμετείχε στο Διεθνές Διαγωνιστικό.

Ταινία δρόμου στην οποία τα μέλη μιας οικογένειας δοκιμάζουν τις σχέσεις τους και αναζητούν νέες ισορροπίες.

Pablo Trapero

Πώς Παρελθόν και Παρόν συνυπάρχουν στην ηλικία των 80 χρόνων; Τι αισθάνεται κάποια όταν σηκώνεται κάθε πρωί, χωρίς την κατάδική ότι ολοκληρω η ζωή βρίσκεται μπροστά της, προσμένοντας την να την ζήσει;

Η μόνη βεβαιότητα που έχει είναι ότι αυτό που είναι κοντά της είναι ο Θάνατος. Η Emilia σηκώνεται κάθε πρωί και σκέφτεται όλα αυτά, γνωρίζοντας ότι θα τη βοηθήσουν να περάσει τις ώρες η συντροφιά των κατοικίδιων ζώων, των φίλων και της οικογένειάς της. Το ταξίδι που η Emilia υπομένει με την οικογένειά της είναι μια προσπάθεια να επανεξετάσει το παρελθόν της μέσα από επεισόδια που ζουν οι απόγονοι της. Κάθε χιλιόμετρο που ταξιδεύει θα την εξαναγκάσει να αναθεωρήσει συναισθήματα του παρελθόντος και θα ανακινήσει 84 χρόνια αναμνήσεων. Ούτε όμως η Emilia, ούτε τα παιδιά της ούτε και τα εγγόνια της θα μιλήσουν γι' αυτά. Έχουν αποφασίσει να πάνε μαζί της, ασυνείδητα υποχρεωμένοι από προαίσθηση. Εν τω μεταξύ, ως συνήθως, η ζωή θα συνεχίσει να τρέχει χωρίς πρόβλεψη, νέα κεφάλαια θα πλέξουν παράξενους κόμπους που θα γίνουν οι αναμνήσεις του μέλλοντος. Η ταινία συνοδεύει τις αποφάσεις που περνούν οι χαρακτήρες και τις ακολουθεί μ' αυτόν τον τόνο. Δεν είναι μια επιβλητική σοβαρή αντανάκλαση της πραγματικότητας: είναι ένα εκ βαθέων πορτρέτο της δύναμης με την οποία έχουν γράψει τη ζωή τους.

(Δήλωση στις σημειώσεις για την παραγωγή της ταινίας *Familia Rodante*. Απόδοση Δημήτρης Μπάμπας)

Δ.Μ.

Δευτέρα 22 Νοεμβρίου, Cine Σταύρος Τορνές, 23:00

TV5: tout un monde de cinéma

Partenaire des films francophones en compétition

Retrouver toute l'actualité du cinéma:
"les yeux dans l'écran", tous les mercredis à 21h05

partenaire officiel

TV5

www.tv5.org

Οι νεκροί / Los muertos

του Lisandro Alonso (Αργεντινή/Γαλλία/Ολλανδία/Ελβετία, 2004)

Ο Vargas περνά το τελευταίο 24ωρο του στη φυλακή. Αποχαιρετά τους συγκρατούμενους του, κουρεύεται στον κουρέα της φυλακής και ακούει την ανάγνωση της διαταγής απελευθέρωσης. Μόλις βγει έξω θα αγοράσει ψωμί, καραμέλες και δώρα για την κόρη του, θα επισκεφθεί την πόρνη της περιοχής. Θα ταξιδέψει μέχρι τις όχθες του ποταμού όπου τον περιμένει μια βάρκα για να γυρίσει στο νησί του. Κατά την διάρκεια του ταξιδιού θα σταματήσει για να πάρει μέλι από τις κυψέλες των αγρίων μελισσιών. Όταν φθάσει στον τόπο του προορισμού του θα αναζητήσει την κόρη του. Πριν όμως την συναντήσει, κάποια αλλά απαραίτητα και αναγκαία γεγονότα πρέπει να συμβούν. Όπως και στην πρώτη του ταινία *-La Libertad-* έτσι και εδώ ο Lisandro Alonso τοποθετεί τον άνθρωπο μόνο του μέσα στη φύση. Η περιπλάνηση του μέσα στο δάσος, η κωπηλασία του μέσα στο ποτάμι, είναι μια αναγκαία διαδικασία καθάρσης. Ο ήρωας είναι ένοχος για το βαρύτερο των αμαρτιών φόνο: έχει διαπράξει αδελφοκτονία. Όμως δεν κατατράχεται από τις ερινύες, οι τύψεις δεν τον βασανίζουν («έχω ξεχάσει», δηλώνει): σ' ένα πρώτο επίπεδο η ταινία περιγράφει την επαν-ενσωμάτωση ή την επιστροφή του ήρωα στη φύση. Εγκαταλείπει τον πολιτισμό της φυλακής και του δικαίου και επιστρέφει στη μήτρα του πολιτισμού, τον απόλυτο πρωτογονισμό, τη φύση. Από την οργανωμένη ζωή της φυλακής όπου όλες οι ανάγκες του εκπληρώνονται, στις εμπορευματικές σχέσεις της κοινωνίας και από εκεί στο ελεύθερο σύμπαν της φύσης, όπου όλα προφέρονται δωρεάν και πρέπει να κατακτηθούν: η διαδρομή που διαγράφει είναι μακρά. Ο σκηνοθέτης απεικονίζει τις διάφορες φάσεις της ανθρώπινης κατάστασης: από τον εγκλεισμό και τη στέρηση της ελευθερίας, στην συγκαλυμμένη καταπίεση της οργανωμένης κοινωνίας και από εκεί στην απόλυτη ελευθερία των ενστίκτων του φυσικού κόσμου. Στο τέλος αυτής της διαδρομής -που μοιάζει σαν ένα ταξίδι στον Κάτω Κόσμο, ή σαν διάπλευση της Αχερουσίας Λίμνης- υπάρχει το απόλυτο κενό: Και εκεί ο ήρωας θα βρει τις ερινύες του, τους νεκρούς του... Η ταινία βραβεύτηκε με το βραβείο της FIPRESCI (Διεθνής Ένωσης Κριτικών Κινηματογράφου) στο Lima Latin-American Film Festival (2004).

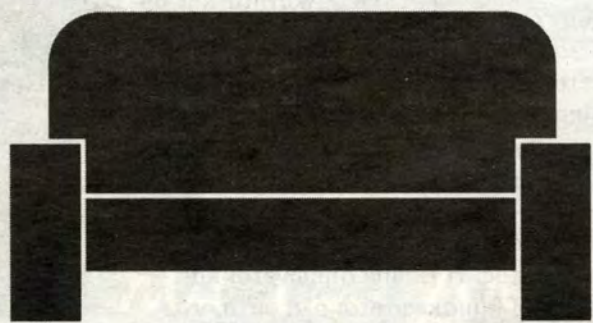

Το μακρύ ταξίδι μιας επιστροφής αφηγείται η ταινία: σ' αυτό ο άνθρωπος εμβαπτίζεται στην φύση, επιστρέφοντας στην μήτρα των πάντων.

Δ.Μ.

Δευτέρα 22 Νοεμβρίου, Cine Σταύρος Τορνές, 20:30

19:10
σπίτι

19:20
σινεμά

παίζει κέντρο!

ΟΔΕΟΝ ΠΛΑΤΕΙΑ
CINEPLEX

Τσιμισκή 43 & Αριστοτέλους

8 αίθουσες... δίπλα σου!

www.odeon.gr

megastores

FUJIFILM

**FUJICOLOR
MOTION
PICTURE
FILMS**

Θα δώσει χρώμα
στο όνειρό σου.

ΔΙΑΘΕΣΗ:
KaBel CINE-TV PRODUCTIONS & SALES
ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ 1 ΧΑΛΑΝΔΡΙ 152 34
ΤΗΛ.: 210 6858033-210 6858034 (FAX)
e-mail: kabel2@otenet.gr

Η αίθουσα αναμονής Bekleme odasi

του Zeki Demirkubuz (Τουρκία, 2003)

Ο Ahmet είναι ένας σκηνοθέτης που προσπαθεί να γράψει το σενάριο για μια ταινία βασισμένη πάνω στο Έγκλημα και Τιμωρία του Ντοστογιέφσκι. Ζει μια ζωή αναρχή, χωρίς συγκινήσεις. Συγκατοικεί με την Serap, αλλά η σχέση τους φαίνεται ότι βρίσκεται σε τέλμα. Μια μέρα αρνούμενος να δώσει μια εξήγηση στην Serap για την απάθεια και την αδιαφορία του θα οδηγήσει την σχέση τους στην διάλυση. Γρήγορα το κενό της θα καλύψει η Elif, μια νεαρή βοηθός σκηνοθέτη. Ο Ahmet θα αναζητήσει τον ηθοποιό – πρωταγωνιστή της ταινίας του στις φωτογραφίες των υπόπτων ενός αστυνομικού τμήματος. Ο Ferit μετά από δισταγμούς δέχεται να υποδυθεί τον ρόλο του Ρασκόλνικωφ. Όμως η σχέση του Ahmet με την Elif φαίνεται να μην έχει καμιά προοπτική. Βυθισμένος στην απάθεια ο Ahmet θα προκαλέσει πάλι κρίση. Μ' ένα ανάλογο τρόπο φαίνεται να οδηγείται σε αδιέξοδο και το σχέδιο για ταινία. Ο τίτλος της ταινίας υποδεικνύει και το θέμα της: η αφήγηση περιγράφει τη μακρά και επώδυνη διαδικασία αναμονής μέχρι ένα σχέδιο λάβει μορφή και υπόσταση. Αν και ένας προσεκτικός θεατής θα αναγνωρίσει αναλογίες και ομοιότητες με την ταινία του Nuri Bilge Ceylan, *Uzak*, εδώ έχουμε κάτι απόλυτα διαφορετικό. Κανένας εξωτερικό τοπίο, μόνο το εσωτερικό ενός διαμερίσματος και το απαθές και χωρίς συναισθήματα πρόσωπο του αινιγματικού σκηνοθέτη (το ρόλο υποδύεται ο ίδιος σκηνοθέτης). Αυτό το πρόσωπο αντιλαμβάνεται την ζωή του ως το σενάριο μιας κινηματογραφικής ταινίας: το ψέματά του δεν είναι παρά μικρές παρεμβάσεις στο σενάριο για να αποκτήσει ενδιαφέρον η αφηγηματική γραμμή. Απόλυτα αδιάφορος για τα πρόσωπα που τον περιτριγυρίζουν ο σκηνοθέτης «ζει στον κόσμο του» και αυτό το σύμπαν απεικονίζει η ταινία. Η αδιαφορία, η α-

Τις σκοτεινές διαδρομές που ακολουθεί η σκέψη και η δημιουργική ανησυχία μέχρι τελικά να δουν το φως, ακολουθεί αυτή η μπρεσονική στον πυρήνα της ταινία.

πάθεια, η σκληρότητα, η απουσία κάθε συναισθήματος, το διαφορετικό δεν είναι παρά οι εξωτερικές εκφράσεις της μακράς περιπέτειας της δημιουργίας μέχρι αυτή να δει το φως του ήλιου (ή μάλλον το φως του υπολογιστή).

Η ταινία είναι ένα μοναδικό και εξαιρετικό δείγμα σινεμά του δημιουργού: όχι μόνο λόγω της αυτοαναφορικότητας της, αλλά και γιατί στο πρόσωπο του σκηνοθέτη της Zeki Demirkubuz θα βρούμε επίσης και τις ιδιότητες του σεναριογράφου, διευθυντή φωτογραφίας και μοντέρ.

Βραβεύτηκε με το βραβείο της FIPRESCI στο Μεσογειακό Φεστιβάλ της Valencia (2004), όπως επίσης και με το βραβείο σκηνοθεσίας στο Φεστιβάλ Κωνσταντινούπολης (2004).

Δ.Μ.

Δευτέρα 22 Νοεμβρίου, Cine Σταύρος Τρνές, 13:00

Zeki Demirkubuz

[...] Μπορούν έννοιες όπως πνευματικότητα και μοναχικότητα να αποτελούν επιλογές που επιβάλλονται από την αλαζονεία και την υπερβολή; Επιπλέον μπορούν αυτά το διαμέρισμα που συνήθως απονέμεται ως ανταμοιβή σε ήρωες για τα βάσανα που έχουν υπομείνει, να ταυρίζουν σ' ένα αντι-ήρωα του σήμερα που είναι εγωιστής και ηθικά προβληματικός;

[...] Στις πέντε ταινίες που έχω κάνει μέχρι σήμερα προσπάθησα να αφηγηθώ τις ιστορίες δεκάδων ανθρώπων. Παρόλα αυτά, μετά από κάθε ταινία, έβλεπα ότι η σκηνοθεσία από μόνη της περιέχει ανθρώπινες καταστάσεις, υποψίες, ερωτήματα και θεματικές όλα τουλάχιστον τόσο δυνατά όσο αυτά που αφηγούνται οι ταινίες. Το γεγονός ότι αυτά τα είχα βιώσει προσωπικά ήταν από μόνο του ένα ξεχωριστό δέλεαρ.

[...] Αυτή η ιδέα που για πρώτη φορά εμφανίστηκε στην ταινία *The Third Page* έγινε πραγματικότητα μετά το *Fate*. Με σκοπό να εξαγιστώ από την οργή και τα συναισθήματα μου, για να δραπετεύσω από την υποκειμενικότητα του βιώματος μου χρειάστηκαν άλλα δύο χρόνια. Ως αποτέλεσμα μια ταινία αποστασιοποιημένη αναδύθηκε στην οποία όλα όσα επετεύχτησαν δεν περιέχουν ούτε βιογραφικά ούτε προσωπικά χαρακτηριστικά.

Επιμέλεια: Δημήτρης Μπάμπας

Sinisa Dragin

[...] Είναι γέρος, δεν έχει τίποτα στην κατοχή του. Πέρασε 40 χρόνια στην Σιβηρία σαν πολιτικός κρατούμενος. Δεν μπορεί να θυμηθεί σχεδόν τίποτα. Είναι απλώς ένα ζητιάνος. Κανένας. Ο Φαραώ... Επίσης αποτελεί μέρος της ζωής μιας τηλεοπτικής ρεπόρτερ, ένα σημαντικό τμήμα. Είναι μια ταινία γι' αυτήν, γι' ένα φυσιολογικό, σχεδόν συνηθισμένο, κορίτσι. Για την πρώτη της ανακάλυψη. Θα μάθει κάτι; Θα αλλάξει; Θα κοιτάξει τον κόσμο μ' ένα συγκαταβατικό βλέμμα;

[...] Η ταινία προτείνει αυτό: Υπάρχουν έγχρωμα μέρη –συνήθως αυτά που είναι μπροστά της με βίντεο κάμερα- αλλά επίσης υπάρχουν και ασπρόμαυρα μέρη –πυκνά, βαριά σαν να κρέμονται στον αέρα. Τι είναι; Ποιανού είναι η οπτική γωνία; Ο καθένας γνωρίζει τι είναι ο Φαραώ: ένας απόλυτος κυβερνήτης, ο θεός επί της γης... Αυτός που έφτιαξε τις Πυραμίδες, τη Σφίγγα.

[...] Ο ήρωας, ο Costache Nicolau είναι κάτι απόλυτα διαφορετικό αλλά κατά ένα παράξενο τρόπο το ίδιο. Το μικρό του μυστήριο (ποιος είναι πραγματικά, γιατί ήταν στην Σιβηρία, τι συνέβη στην αδελφή του, ήταν εραστής της Irina, ποιος είναι ο Sandor;) είναι απλώς η επιφάνεια ενός μεγάλου μυστηρίου του κόσμου. Η προσπάθεια της νεαρής ρεπόρτερ να αποκαλύψει τι υπάρχει από πίσω, είναι μια προσπάθεια να προσεγγίσει το μεγάλο μυστήριο. Η απάντηση σ' αυτό έχει τη μορφή της θρησκείας: Η ταινία αυτή είναι επίσης και ένα οπτικό ντοκουμέντο για την Ρουμανία σε μια μεταβατική περίοδο. Παρακολουθώντας την νεαρή ρεπόρτερ να κάνει την δουλειά της για ένα τηλεοπτικό σταθμό και κοιτάζοντας το παρόν και το παρελθόν του Φαραώ, διασχίζουμε διάφορες καταστάσεις, μ' ένα τρόπο χαρακτηριστικό, γι' αυτήν τη χώρα αυτή την εποχή.

Επιμέλεια: Δημήτρης Μπάμπας

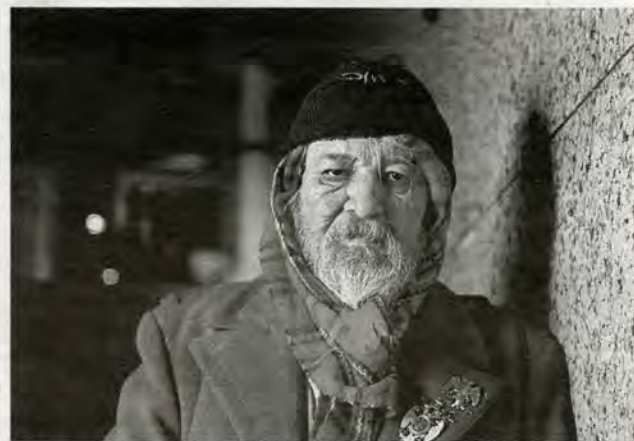

Ο Φαραώ / Pharaonul

του Sinisa Dragin (Ρουμανία, 2004)

Μια νεαρή ρεπόρτερ μπροστά στον τηλεοπτικό φακό παρουσιάζει δύο φωτογραφίες: η πρώτη ασπρόμαυρη δείχνει ένα γονιευτικό νεαρό άνδρα, η δεύτερη έγχρωμη έναν ηλικιωμένο ρακοσυλλέκτη. Το όνομα του ή μάλλον το ψευδώνυμο του; Φαραώ. Η δημοσιογράφος για τις ανάγκες ενός τηλεοπτικού σόου θα προσπαθήσει να αποκαλύψει το μυστικό μιας ζωής. Μόνο στοιχείο η επί 40 χρόνια παραμονή του ήρωα στη Σιβηρία ως πολιτικού κρατούμενου. Θα ακολουθεί τα διστακτικά βήματα του ρακένδυτου ηλικιωμένου αναζητώντας τα θραύσματα της περασμένης τους ζωής: τον έρωτα της νεότητας στο πρόσωπο μιας ηλικιωμένης πια ηθοποιού, τον σύντροφό του στην εξορία, έναν Ούγγρο και την αδελφή του.

Όλη η ταινία παράγεται από μια εμμονή, αυτή της δημοσιογράφου γι' αυτό τον μυστηριώδη, αινιγματικό και εσωστρεφή ηλικιωμένο. Όπως ένα παζλ έτσι και η έρευνα της δημοσιογράφου συλλέγει τα κομμάτια μιας ζωής σε συντρίμια. Το κομμουνιστικό παρελθόν της χώρας και τα αθώα δύματα του, βρίσκονται στο κέντρο της δραματικής πλοκής. Όμως ο σκηνοθέτης δεν κάνει μια πολιτική ταινία. Αυτό που τον ενδιαφέρει είναι το πώς αυτό το πρόσωπο εντάσσεται στον κοινωνικό ιστό σήμερα. Ζητιάνος στους δρόμους, τρόφιμος των ασύλων για ηλικιωμένους και τέλος επίτιμος προσκεκλημένος ενός τηλεοπτικού σόου τύπου «Ρούλα Κορομπλά», ο Φαραώ προκαλεί την αμηχανία. Σκηνο-

Μια ταινία – πορταίτο ενός αινιγματικού και ιδιόμορφου χαρακτήρα αλλά και μια ελεγεία για το σκοτεινό σύμπαν της τρίτης ηλικίας.

δετώντας την ταινία στο ύφος ενός τηλεοπτικού ρεπορτάζ αλλά και ενός προσωπικού ημερολογίου (αυτό της νεαρής ρεπόρτερ) ο σκηνοθέτης σιγά-σιγά και παράλληλα σχεδιάζει και το πορτρέτο της νεαρής κοπέλας. Οι ενοχές για το οικογενειακό της παρελθόν αλλά και η ασταθής ερωτική της ζωής μοιάζουν να τροφοδοτούν τη δημοσιογραφική της έρευνα: προσπαθώντας να λύσει το μυστήριο της ζωής αυτού του ηλικιωμένου προσπαθεί παράλληλα να καταλάβει και τον εαυτό της.

Δ.Μ.

Δευτέρα 22 Νοεμβρίου, Cine Σταύρος Τρνές, 18:00

Accento
TA DI IMPORTAZIONI

η έβδομη τέχνη...

...εχει άρωμα

...καφέ

Vescovi
il caffè è
un'arte
Coffee is an art

Accento

Σόλωνος 62 Θεσ/νίκη Τ.Κ. 54644
Τηλ : 2310 - 889750 Fax : 2310 889751

Vescovi
Caffè
DAL 1927

Vescovi
CAFFÈ SENZA CAFEINA
SI SERVE ESCLUSIVAMENTE

Accento
SOCIETÀ DI IMPORTAZIONI

α σε δω στο everest θα σε δω στο
θα σε δω ο

ΣΕ ΔΩ ΣΤΟ EVEREST θα σε δω

θα σε δω στο everest θα σε δω στο everest

θα σε δω στο everest

θα σε δω στο everest

**θα σε δω στο
everest®**

χορηγός του 45ου Φεστιβάλ
Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης

ο καθημερινός σας συνεργάτης

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

ΑΓ. ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ
ΓΙΑΝΝΙΤΣΩΝ
ΕΘΝ. ΑΜΥΝΗΣ
ΕΥΚΑΡΠΙΑ
ΘΕΡΜΗ
Ι. ΔΡΑΓΟΥΜΗ
ΚΑΛΟΧΩΡΙ
ΚΟΥΦΑΛΙΑ
ΛΑΓΚΑΔΑΣ
ΛΕΥΚΟΣ ΠΥΡΓΟΣ
ΜΑΡΤΙΟΥ
ΝΤΕΠΩ
ΠΕΡΑΙΑ
ΣΙΝΔΟΣ
ΣΤΑΥΡΟΥΠΟΛΗ
ΤΟΥΜΠΑ

Αγ. Δημητρίου 51, Τ.Κ. 546 32
Παννιστών 134, Τ.Κ. 546 27
Εθν. Αμύνης 38, Τ.Κ. 546 21
Πολυτεχνείου 59, Τ.Κ. 564 29
Θ. Κολοκοτρώνη 14, Τ.Κ. 570 01
Ι. Δραγούμη 17, Τ.Κ. 546 25
28ης Οκτωβρίου 85, Τ.Κ. 570 09
Εθν. Αντιστάσης 56, Τ.Κ. 571 00
Σ. Τσακμάνη & Μακεδονίας 1, Τ.Κ. 572 00
Δεσπεραί 6, Τ.Κ. 546 21
Λ. Κ. Καραμανλή 154, Τ.Κ. 542 49
Γ. Παπανδρέου 51, Τ.Κ. 546 46
Θεσσαλονίκης 56, Τ.Κ. 570 19
Χρυσ. Σμύρνης 11, Τ.Κ. 574 00
Ι. Γωγούση 23, Τ.Κ. 564 30
Παπάφη 95 & Υμηττού, Τ.Κ. 544 53

ΤΗΛ. 2310-566321 • FAX 2310-566323 • e-mail: SDK@taxydromiki.gr
ΤΗΛ. 2310-502790 • FAX 2310-502613 • e-mail: SKO@taxydromiki.gr
ΤΗΛ. 2310-266802 • FAX 2310-254006 • e-mail: SKF@taxydromiki.gr
ΤΗΛ. 2310-688505 • FAX 2310-688400 • e-mail: SKE@taxydromiki.gr
ΤΗΛ. 2310-466998 • FAX 2310-466934 • e-mail: SKU@taxydromiki.gr
ΤΗΛ. 2310-567464 • FAX 2310-502596 • e-mail: SKI@taxydromiki.gr
ΤΗΛ. 2310-789815 • FAX 2310-789810 • e-mail: SKZ@taxydromiki.gr
ΤΗΛ. 23910-21300 • FAX 23910-21301 • e-mail: SKK@taxydromiki.gr
ΤΗΛ. 23940-20864 • FAX 23940-20378 • e-mail: SKL@taxydromiki.gr
ΤΗΛ. 2310-254663 • FAX 2310-254006 • e-mail: SKF@taxydromiki.gr
ΤΗΛ. 2310-312527 • FAX 2310-317352 • e-mail: SKY@taxydromiki.gr
ΤΗΛ. 2310-403807 • FAX 2310-412451 • e-mail: SKN@taxydromiki.gr
ΤΗΛ. 23920-20600 • FAX 23920-22730 • e-mail: SKP@taxydromiki.gr
ΤΗΛ. 2310-569380 • FAX 2310-569626 • e-mail: SKS@taxydromiki.gr
ΤΗΛ. 2310-600230 • FAX 2310-587514 • e-mail: SKM@taxydromiki.gr
ΤΗΛ. 2310-914847 • FAX 2310-953309 • e-mail: SKT@taxydromiki.gr

ΕΕΤΤ
ΑΜ : 99-149
Γενική Άδεια
Ταχυδρομικών
Υπηρεσιών

ΕΔΡΑ: Δασκαλογιάννη 15 - Μεταμόρφωση Αττικής, Τ.Κ. 144 52, ΤΗΛ. ΚΕΝΤΡΟ: 210 28 07 100, FAX: 210 28 35 210
Υπο/μα: Καλοχώρα Θεσσαλονίκης, ΤΗΛ. ΚΕΝΤΡΟ: 2310 755765, FAX: 2310 789179
www.taxydromiki.gr

γενική
TAXYΔΡΟΜΙΚΗ

Γνήσια κρητική κουζίνα με προϊόντα αποκλειστικά από την Κρήτη.
Εδώ θα βρείτε την σπιτική τοικουδιά (ρακί) με τον μεζέ της, τον παραδοσιακό ντάκο με προζύμι ψημένο σε ξυλόφουρνο, στάκα με τ' αυγά, λαχανοπιτάκια, ξύγαλο, σπειακές ελιές, απάκι και πολλούς άλλους μεζέδες.

Αξίζει να δοκιμάσετε τα σπιτικά πιάτα ημέρας, μαγειρεμένα με αγνά υλικά.

Συμβουλή: αφήστε το προσωπικό του καταστήματος να σας προτείνει γεύσεις και να σας περιποιηθεί με τον ξεχωριστό κρητικό τρόπο φιλοξενίας.

κρητική κουζίνα ρακάδικο

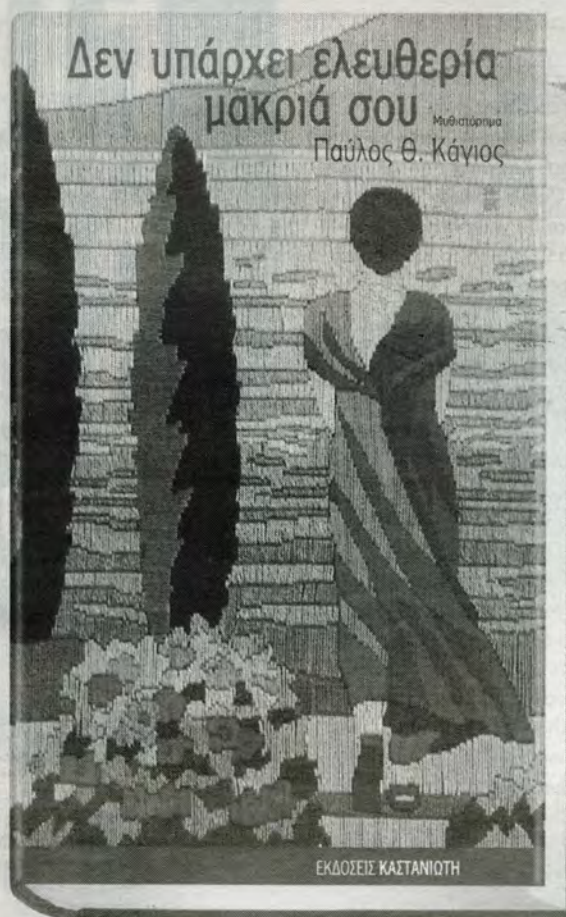
Ανοιχτά από τις 1 το μεσημέρι
μέχρι τις 3 το βράδυ.

Θα μας βρείτε στην **Τσόπελα 2**,
πίσω από το Κ.Θ.Β.Ε.

και στο τηλέφωνο **2310 228 300**

ΠΑΥΛΟΣ Θ. ΚΑΓΙΟΣ

Δεν υπάρχει ελευθερία μακριά σου

Μυθιστόρημα

Ένας άντρας
και μια γυναίκα
κάνουν
τη θύελλα
του έρωτα
οδηγό ζωής.

www.kastaniotis.com
e-mail: info@kastaniotis.com ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΚΑΣΤΑΝΙΩΤΗ

Ευχαριστούμε τον Όμιλο Υγείας EUROMEDICA για την ευγενική προσφορά του, να καλύψει τις ανάγκες υγείας, που μπορεί να προκύψουν στους προσκεκλημένους του Φεστιβάλ κατά τις ημέρες της διεξαγωγής του.

ΚΛΙΝΙΚΗ EUROMEDICA - ΚΥΑΝΟΥΣ ΣΤΑΥΡΟΣ
Βιζύης 1, Τηλ. 2310 966.100

ΔΙΑΓΝΩΣΤΙΚΑ ΚΕΝΤΡΑ: EUROMEDICA ΔΑΝΙΗΛΙΔΗ
Τσιμισκή 19,
Τηλ.: 2310 257.231-5

EUROMEDICA ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΟ
Ακταίου 3 (Ν. Ελβετία)
Τηλ.: 2310 320.516

EUROMEDICA ΙΠΠΟΚΡΑΤΗΣ
Τσιμισκή 43,
Τηλ.: 2310 240.864

EUROMEDICA
ΑΝΩΝΥΜΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΠΑΡΟΧΗΣ ΙΑΤΡΙΚΩΝ ΥΠΗΡΕΣΙΩΝ

SIXT
rent a car

Κινηθείτε παντού...

(με τις πιο συμφέρουσες μακροχρόνιες και βραχυχρόνιες μισθώσεις.)

Όποτε και αν τη χρειαστείτε, όπου κι αν βρεθείτε, η Sixt είναι εκεί. Η μεγαλύτερη και πιο αξιόπιστη εταιρεία ενοικιάσεως αυτοκινήτων στην Ευρώπη διαθέτει ένα οργανωμένο δίκτυο 80 σταθμών με 6.000 αυτοκίνητα τελευταίας τεχνολογίας και τις καλύτερες προσφορές, τόσο για μακροχρόνια όσο και για βραχυχρόνια ενοικίαση. Με τις πιο συμφέρουσες τιμές και το καλύτερο service, η Sixt αποτελεί τη μόνη σας επιλογή. «Κλείστε» το αυτοκίνητό σας με ένα απλό τηλεφώνημα ή στην ηλεκτρονική διεύθυνση www.sixt.gr για ν' απολαύσετε κι εσείς τα μοναδικά προνόμια που σας προσφέρει η Sixt. Η εταιρεία που κινεί τον κόσμο.

Sixt rent a car, 210 57 70 006, www.sixt.gr
LION RENTAL S.A. A member of the LION HELLAS group of companies.

It's the director's imagination that matters the most to Isabelle Huppert – and to the rest of us, as we shuffle through the cold wind into the cinemas. Today's man of the hour is Iakovos Kambanellis, a writer of the screen and theatre. He's being honored in a 9.30pm awards ceremony, followed by the screening of his 1968 anti-war film "The Canon and the Nightingale". That film's a window into the Greek resistance. Yesterday, all of Thessaloniki was squeezed into the Stavros Tornes cinema for the local premiere of Yesim Ustaoglu's "Waiting for the Clouds", a triumph of Greek-Turkish (and French and German) co-production that really struck a note.

Breaking the ice

Festival president Theo Angelopoulos introduced the festival's guest star, Isabelle Huppert. Dressed less like a diva (and more like the journalists in the room) in her simple button-down shirt and square glasses, Huppert modestly answered the questions fielded at her. There was a sense of shyness, as the journalists faced the actress, maybe due to her tremendous on-screen power and intensity. In real life, she considered the questions about her films and life thoughtfully and delivered down-to-earth replies. When asked if language was an obstacle for film, Huppert replied, "I hope not. Cinema is a universal language... Images cross borders". The actress added that, for instance, she feels very close to new Asian cinema. As an actress, Huppert most seeks "crossing paths with filmmakers" that want to invest their work with meaning as much as she does. She's attracted to the power of their imagination. Huppert considers herself fortunate to be working primarily in Europe, though she regards her recent experience on an unusual US production ("I @ Huckabees") fondly. "I do more or less what I want to do," explains the actress who works in theatre every two years or so. She believes that over time cinema has become a more intimate medium – thanks to American actors such as Montgomery Clift and Robert De Niro. Those performers have done their part in bringing the screen closer and closer to the audience, an investment for all future actors.

Technology deep-freeze

Across the cobblestones, at the Cinema Museum, an exhibition made up of items from the warehouses of Hellenic Radio Television (ERT) was unveiled a little while later. Take your teeny digital camera over there to snap shots of tape recorders as big as your suitcase (and often including one in their structure!). The proto-video technology is astounding in its scale and cluttered shape. There's the first video camera ERT used there in a case by itself – a 300 Ampex that shot in black-and-white. Nearby is a "portable video" system that was only capable of holding two minutes of material despite its bulk! If you love old things, you'll benefit from a stopover to check out these and other dinosaurs.

Gather round the fire

Today there are a string of morning appointments for journalists and audience-goers.

First at 11am, the international competition jury will unveil themselves. It's only day 3, but it's always fun to detect any possible tension or aesthetic incompatibilities. (Today's competition films being unveiled are the Italian story of a young man in dire straights, "Vento di terra" at 3pm, and Israeli-French "To Take A Wife", 7.30pm, focusing on an unhappy marriage.) Then, at noon, Kiyoshi Kurosawa speaks to the press, followed by Goran Paskaljevic at 1pm. (Paskaljevic's new "Midwinter Night's Dream" is on at 6pm.)

There will also be opportunities to hear from Greek creators.

Wintery Greek films

Four new local productions are coming your way. Lydia Carras, a filmmaker and very active citizen of Greek preservation and ecology, has made documentary "The Voice of the Aegean" (1.30pm) about the historic contamination of Greece's sea. Secondly, "Wintery Nostalgia" (5.30pm) is about a dying actor returning to memories of his childhood and father. Last March, Ilias Yannakakis won a prize for his documentary on ultramarathon runner Yiannis Kouros at Thessaloniki's Documentary Festival. Now he reveals a period piece about

Chillin' in Thessaloniki

hearts racing called "Alemaya" (10.30pm). It's a love story spanning decades that starts in Alexandria in 1960. Twenty-two is a key number for two productions. It's the age of director Alexandros Pandazoudis, maker of Thessaloniki-based local film "Don't Go" (10pm) and the lead character of Yiorgos Panoussopoulos "Testosterone". The latter is a textbook example of the "male gaze" alive and well in Greek film! Don't miss the local works-in-progress showing after midnight at Tania Marketaki and ongoing open screenings at 6pm at the Cinema Museum. Honored director Costas Sfikas is on two screens today with his philosophical work (11am and 8pm).

A glow from within

Today an exhibition entitled "The Roads of Kiarostami, The Roads & Untitled Photographs, 1978-2003" will open at the Macedonia Museum of Contemporary Art (inside the International Trade Fair location). Meanwhile, it was very interesting to take in a few of Kiarostami's early documentaries and short films yesterday. I was amazed by the many forms of soft, inviting light in a short film about an elderly man who wears a hearing aid. There's a definite love of the director for his fellow man obvious – yet also a wicked sense of humor at work. The film is one big buildup to the old man shuffling around his apartment while dozens of girls with colorful kerchiefs shout outside his front door: "Grandpa, open the gate!" Another film caught has a huge, final pay-off. Kiarostami's talent for coaxing the best out of young amateur actors is obvious in the story of a young teen with a worried face who works in a tailor's shop. He is stressed beyond words when he secretly lends his friend a new suit from his boss – and that friend lends it to their most unreliable friend. Today's Kiarostami retrospective films include "The Taste of Cherry" (11am), two shorts about youths with various crises, plus a documentary where he interviews himself, "10 on Ten" (7.30pm).

Cinema meltdown

The unveiling of the first installment of Peter Greenaway's new trilogy "The Tulse Luper Suitcases" is for night owls (12.30am). Greenaway will be in town these days to help us approach this new project. He'll also hold a masterclass for those interested tomorrow at 10am, and be honored in a ceremony later in the day. The first film in the trilogy has to do with a hero called Tulse Luper who spends a lot of time in prison designing schemes in the arts and life – a real Renaissance man of modern times. Uranium has its part in this trilogy too. The project is said to have required cutting-edge technology the likes of which you may have never been seen. Will it be as intricate and layered as Greenaway's other stuff? Another late night alternative (at midnight) is Todd Verow's disturbing "Frisk", about a gay serial killer.

Global warming

Different angles on history are found in two New Horizons films. "We Ourselves" (2.30pm) shows three Russian prisoners escaping their Nazi captors and betting on who in the unfriendly landscape they can trust. Meanwhile "Turtles Can Fly" (7.30pm) is set as US troops are about to invade Iraq. It centers on a young boy who has a talent for installing TV antennas. Gotz Spielmann's "The Neighbor" (11pm) is about a clash of worlds too – as a man loathes his new neighbor at first sight, but falls deeply in love with his wife. The Balkan Survey provides a Turkish director-centered film called "The Waiting Room" (1pm). Meanwhile Romanian "The Pharaoh" (6pm) focuses on a beggar who used to be a political prisoner in Siberia for 40 years. The Argentine films of the day include corpse-strewn father/daughter reunion story "The Dead" (8.30pm) and a happier tale of extended families, "Rolling Family" (11pm). David Gordon Green's "Undertow" is about kinfolds too. Two bad things happen for a couple of youngsters in that film – their sadistic uncle is let out of jail and they become orphans (11pm).

Greek term of the day: eee-though-pee-OS (actor)

Angelike Conti

ΠΡΩΤΟ ΠΛΑΝΟ

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΟΥ ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 157 ΔΕΥΤΕΡΑ 22 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 2004

ΕΚΔΟΤΗΣ: ΜΙΧΑΗΛ ΔΗΜΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΗΣ: ΣΤΗΝΗΣ ΖΗΚΟΣ

ΣΥΝΤΑΞΗ: ΟΛΓΑ ΚΟΖΑΤΗ, ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΚΟΝΤΙΣ, ΓΚΕΛΥ ΜΑΔΕΜΑΝ, ΔΗΜΗΤΡΙΣ ΜΗΛΙΝΔΑΣ, ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΑΛΑΒΟΣ,
ΤΖΕΝΗ ΠΑΥΛΙΔΟΥ, ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΡΗΤΑΣ, ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΣΑΜΑΡΑΣ

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ: MOTION TEAM • ΠΑΡΑΓΩΓΗ: ΜΟΥΣΚΟΣ-ΕΥΤΥΧΗ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ

website: www.filmfestival.gr • e-mail: press@filmfestival.gr

Αποκτήστε τη CINEKARTAF

και δείτε όλες τις ταινίες
του 45ου Φεστιβάλ Κινηματογράφου

ΔΩΡΕΑΝ!

Για περισσότερες πληροφορίες, επισκεφθείτε την ηλεκτρονική σελίδα της Cinekartaf στη διεύθυνση
<http://www.filmfestival.gr/cinekartaf>

Τώρα και ειδική έκδοση της Cinekartaf για τους φοιτητές του Τμήματος Κινηματογραφίας